

Zastonj se človek grabi za življenjem.
Prazen je njegov lov za bogastvom.
Brezupen je njegov boj proti Bogu.
Zaslepljen je, če taji vero in Cerkev.
Ne more se izmakniti zapisani postavi:
Kdor noče moliti in Bogu služiti,
bo v službi pekla preklinjal Boga
in samega sebe za večno pogubil.
Pač moreš tajiti Boga,
zasmehovati božjo postavo,
norčevati se iz bogoljubnih ljudi!
Toda glasu pekoče vesti ne boš zadušil!
Smrtni kosi ne boš utekel!
Božji pravični sodbi se ne boš izmaknil!

BOGDAN BUDNIK:

Na Vseh mrtvih dan

Pojdimo v tihi, sveti vrt,
kjer dragi, bridki prah teles,
ki z njim nas veže srčna vez,
pod vznožji križev in cipres
cvetov jesenskih skriva prt!

Prižgimo drobne zublje sveč:
pošljimo svoje vzdihbe v raj
in k dušam na trpljenja kraj,
Boga roteči vroče, naj
otme jih vic ognjenih ječ!

Darujmo Bogu snop težav
za njih rešitev in pokoj:
žar žoje, trnje trudov, znoj —
in Bog bo njih trpeči roj
preselil k Sebi vrh višav!

GOSPOD, USLISI ME

Ustvaril si me, Jezus, da trpim,
saj je kot Tebe me zavrgel svet,
kot izdajalec zapljuvan, preklet
v predsmrtnih slutnjah v ječi zdaj
[blodim.]

S Teboj, Bog, le zaupno govorim,
ko od glada sem že povsem izžet,
obraz imam že ves mrtvaško bled
in k Tebi, Kristus, priti si želim.

Kaj, Jezus, tožim! Saj na križu Ti
kot izdajalec si za vse ljudi
umiral. Na učencu zdaj poglej,

ki v smrtnih krčih eno prosil bo:
Kaj z nami delajo, saj ne vedo,
zato, Gospod, tega jim v greh ne šteje!

SIROTA

Zunaj veter brije, plan in goro krije
[črna noč.
Drobno dete kliče iz grobov mrlične na
[pomoč.
Mati mu je umrla, očeta v grob zaprla
[bela smrt.
Samo je ostalo, žalostno zbežalo v božji
[vrt.
Zlata mama moja, glej sirota tvoja tu
[kleči.
Nima kaj obleči, nima kam se vleči,
[glad preti.
Vzeme mene k sebi, dobro je pri tebi,
[mamica!
Nimam druge mame, da bi ona name
[gledala.
Dete se sklonilo na hladno gomilo
[k mamicí,
Zarja rumenila, ni ga prebudila v po-
[steljici.]

DUHOVNA
OBNOVA. Sre-
di skrbi za tele-
sno življenje in
med ljudmi, ka-
težim vera malo
pomeni, je zares
revarno, da bi
rojaki otopeli v
skrbi za dušo.
Da bi imeli vsi
na razpolago
možnost za ohrani-
titev pravega
verskega duha,
zato se bo vršila
v naprej od časa
do časa "verska
obnova". Prva bo
kot priprava za
praznik Brezma-
dežne, in sicer za
moške 4. dec. ob
20. uri zvečer, za
ženske pa 5. dec.
ob 16. uri v ka-
peli salez. zavo-
da, kjer se vrši
slov. maša (Bel-
grano 3863).

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Klički od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Naročnina 5.— \$ letno.

CERKVENI VESTNIK

7. NOV.: Maša na Avellanedi za preč. † Karel Fücko. Pri sv. Roži za † August Fornazarič.

Molitve in shod Bratovščine na Paternalu ob 16. uri.

14. NOV.: Na Avellanedi maša za † Martin Mauser. Pri sv. Roži ob 12. uri za † Franciško Močilnik.

21. NOV.: Maša na Avellanedi za † Ines H. Fartek z žalnico. Pri sv. Roži za † Franciško Močilnik.

Molitve in shod v Novi Pompeji, začetek ob 15.30.

28. NOV.: Maša na Avellanedi v d. n.

KRŠČENI SO BILI. Pri sv. Roži Alojzij POBERAJ, sin Lojzeta in Olge širok. Pri sv. Juliji FRANC KOGOVŠEK, sin Franca in Marije Kavčič, ROZA MARIJA HREN, hčerka Ludvika in štefke čuk, ALOJZIJA VALENTINA URBANČIČ, hči Slavkote in Cecilije Maček ter FRANC MARTINIČ, sin Ferdinanda in Marije Škerl.

POROČILI SO SE: Pri sv. Roži ANGELA HLADNIK in MIRKO SPACAPAN. Pri čud. Svetinji: VANDA ČEHOVIN in CELESTE ATILIO CONTIN, na Pineyru ANTON PRIMC in EMILIJA VALENCIČ, v Sabino y Bonifacio OLGA SKOK in NICOLAS INGINO. Pri sv. Juliji NIKO JELOČNIK in MARIJA KUTNAR, NOVAK ANTON in MARIJA MAROLT.

PRI SV. RAFAELU se bosta poročila 6. nov. OLGA LEVPUŠČEK in KAREL KOVAČIČ.

POROČILA sta se CVETANA HUMAR in MARIO FIGLIOLIA.

V MENDOZI je bil krščen LAVRIČEVIM sinček Jože Stanko, MACUNOVIM pa Terezija Cvetka.

BUENOS AIRES. KORENČAN Franc in Olga sta krstila hčerko. ZORC Franc in Marija Kogovšek sta pozdravila svojega prvorojenčka 26. okt.

BAHIJA BLANCA. Anton Lozar in Marija Doblekar sto kupila sinčka. Oba Lozarjeva delata v tekstilni tovarni, Tone v pisarni, Jože pa na tkalnem stroju. Ostrčeva je bolničarka v sanatoriju. Več Slovencev čela v Punta Alta.

EN YUGOSLAVIA

se registra pekuena rectificación de la línea antirreligiosa. Los acontecimientos son más fuertes que la OZNA y los caudillos comunistas. La "reacción" está vigorizándose. La materia jamás triunfará definitivamente contra el espíritu y el demonio no podrá contra Dios.

Hace casi un año han sido disueltas las Hermanas Vicentinas. Sólo se les dejó una mansión para cobijar a aquellas que ya no tenían adonde regresar.

Mientras tanto procedió el gobierno a expropiar los edificios de varios asilos de los ancianos e inválidos, trasladando a los internados a retirados castillos medio derruidos. Pero las celadoras y enfermeras, formadas según las normas comunistas y de la peor categoría de las mujeres perversas, no demuestran ningunas ganas de alejarse del ambiente urbano, donde ellas "viven bien".

No halló el gobierno otra salida que recurrir a las desparramadas monjas ofreciéndoles aquellos asilos, donde po-

ŽALNA POBOŽNOST za rajne se bo vršila po običajnem redu na čakariti 1. nov. ob 16. uri v grobnici Jugoslovanskega podpornega društva.

SAN MARTIN FCCA. Slovenska služba božja se redno in lepo vrši. Za petje skrbi lepo harmoniran pevski zbor.

ROMANJE V LUJAN je organizirala šmartinska slovenska skupina za 7. nov. Vozni listki se dobe v Ayacucho 125 in pri g. Zadniku. Cena je \$ 5.—. Potuje se s pulmani.

ROMANJE V NOVO POMPEJO se bo vršilo 21. novembra po običajnem redu. Ta vsakoletni shod, ki ga priredi Bratovščina živega Rožnega venca, naj bo letos začetek reorganizacije Bratovščine, v katero povabimo s tem tudi novodošle Slovence.

Začetek ob 15.30 uri z rožnim vencem.

To pot pač boste vsi rojaki prišli, da poromate v Novo Pompejo, ki je v mestu samem najbolj obiskano Marijino svetišče.

Cerkev leži v južnem delu mesta in vozijo tja vozila iz vseh strani.

Naša pobožnost ima sledeči red. Najprej rožni venec s petjem, nato nagovor, pete litanije, procesija v gorajo kapelo, pozdrav Mariji in ljudsko petje.

Molitev je edino orožje, katero ima v rokah slabotni človek, da z njim doseže vse, kar je res treba.

Še vedno je daleč tisti čas, ko bomo lahko rekli: sedaj je življenje v redu in domovina in naš narod srečen.

Samo z molitvijo moremo res uspešno pripomoči, da bomo to doživeli, družinski mir izprosili in večno srečo zaslužili.

10. okt. je v baziliki sv. Rože č. g. Hladnik poročil sestro Angelco, ki je vzela Mirkota Spacapana, iz dobre krščanske družine iz Mirna pri Gorici. Kosilo za svate, ki so bili sorodniki poročencev in njihovi stanovalci, je bilo na Paternalu. Za konec je prišel "šmartenski pevski zbor", ki ga po večini tvorijo sovaščanke neveste, ki je doma iz Rovt nad Logatcem. Zbor je krasno zapel najprej pri litanijah, nato pa se pri veselji mlzi.

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

T. A. 48 - 3361, 48 - 0095

Suscripción anual 5.— \$.

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

dían así ellas volver a reunirse. Por el momento se les pone como condición de renunciar al hábito religioso.

LA CONFIRMACION

se realizó en varias provincias eslovenas. Ningún año reinaba mayor interés para ese acto, ya tradicionalmente muy celebrado en cada parroquia.

A pesar del gran empeño de los agentes preparados para tal fin, el pueblo respondió ampliamente al llamado del obispo. Así está haciéndose verdad la afirmación de que la fe llega a apreciarse debidamente recién cuando impone grandes sacrificios a los creyentes.

LA ENSEÑANZA RELIGIOSA

Si bien el comunismo es antirreligioso en su base, los comunistas yugoslavos se hallan en una situación harto difícil. Por hablar tanto de la "democracia" no han podido embaucar al pueblo en todas las regiones. Cuando se trataba de la cuestión, si la religión ha de eliminarse del programa escolar o no, se pusieron los creyentes tan firmes y tan solidarios, que a pesar de todas las amenazas y castigos no querían aflojar, prefiriendo el martirio y no doblegarse.

Así hay muchas parroquias donde la religión se conservó en los colegios primarios y hasta en los secundarios. Contra 99% de votos no se atrevieron proceder.

Lo que complica la situación es el problema de catequistas, ya que solo puede realizar esta tarea el sacerdote. El número de ellos es reducido y además es muy difícil que el sacerdote consiga la correspondiente autorización que otorga el gobierno.

EL PLEITO TITO-STALIN

subsiste a pesar del gran fastidio de los comunistas yugoslavos. Los que son más nacionalistas que comunistas dan razón a Tito, pero aquellos que son primero comunistas se ponen al lado del cominform. Así aquí en la Argentina. En Yugoslavia no tienen posibilidad de optar libremente por uno u otro, pues allí los que no siguen a Tito tienen la misma suerte que ellos mismos reservaban para los comunistas.

El punto más interesante en este asunto es Trieste, donde hasta ahora los comunistas eslovenos e italianos colaboraban a pies juntillas contra los buenos eslovenos que no querían tracionar ni a su madre ni a su Dios.

Ahora se pelean bien entre ellos. Los crímenes comunistas de antes son causa de grandísimos daños para la causa eslovena en Trieste, ya que los nacionalistas italianos sacaban siempre de allí armas de ataque contra los eslovenos, si bien la mayoría de los comunistas triestinos no forman los partizanes de sangre eslava sino los italianos. Ahora los comunistas triestinos italianos están volviéndose nacionalistas italianos, excomulgando a los comunistas eslovenos, los cuales igual siguen ciegos por la justa causa eslovena.

Los comunistas tienen culpa de haber Yugoslavia perdido esas regiones y ahora la situación recién creada lleva bruscamente hacia la anexión de la ciudad de Trieste por Italia.

Foto Erjavec

El festival del XV aniversario resultó un triunfo. A las 15 h. el salón San José estaba ya completo, pero aflúa más gente todavía, que halló ubicación en la galería.

A la hora indicada empezó el festival. Un animador en esloveno, otro en castellano anunciaron el primer punto, subrayando ambos el gran significado del festival para la Colectividad eslovena. Aludiendo al primer número del programa evocaron el significado del día 17 de octubre para los eslovenos, pues los nuevos inmigrantes tienen con el Presidente de la República, General Juan Domingo Perón una deuda inmensa, ya que él fué el único estadista que con un gesto generoso abrió las puertas de la República para los pobres desarraigados, víctimas del comunismo.

El profesor Osana ejecutó luego al piano el himno argentino siendo entonadas sus estrofas por el público.

Si bien todo el mundo esperó a la orquesta, fué impresionante su presentación que siguió luego, Seguidamente dirigió la palabra en castellano y en esloveno la Srta. Anita Lakner, destacando la gran obra que cumple la Revista y subrayando los méritos de su fundador P. José Kastelić y del director actual.

Entre gran expectativa entonó luego el coro mixto el primer ciclo de sus cantos. Habíamos oído ya coros magníficos y admirables; pero no se presentó en Buenos Aires un coro esloveno con una técnica más perfecta. El director Dr. Julio Savelli domina magistralmente el conjunto. Tanto la parte del canto moderno cuanto del canto popular resultó magnífico. Tendrían que grabarse discos de este coro para poder volver a vivir los gratos momentos de esa tarde.

También el conjunto de las tres hermanitas Fink era encantador. Lástima que no ayudó la acústica del salón, por lo cual el auditorio del fondo no pudo gozar así como aquellos concurrentes que asistíamos desde más cerca o desde las galerías.

El director de la Revista P. Juan Hladnik dirigió luego su palabra para agradecer la colaboración prestada exhortando a mantenerla en adelante. Pasó el período crítico y en las manos del público está brindar a la Revista la posibilidad para progresar más y, si así podrá ser, desde el año nuevo la Vida Espiritual traería un suplemento cultural.

Entre los actos de la orquesta, febril compra de las rifas y jubilosa alegría de los beneficiados con los 210 premios, más la "valija mágica", anunciaron los animadores la obra en cuatro actos "El hogar". En los entreactos se hizo el remate de la "valija mágica", que fué pagada en 210 pesos.

La señorita Majer introdujo la obra con la poesía "Hogar", impresionante canción del quien lejos de su casa se consume de ardiente deseo de verla, de gozarla.

La obra misma son cuadros de la vida campesina eslovena. Un hogar, una estancia, diríamos en criollo, privada del padre que murió hace años ya, queda en las manos de la madre, mujer noble de sentimientos, pero careciendo de fuerza para mantener firme la casa. Los hijos todos estudian, menos Tine que acaba de cumplir el servicio militar y regresando encuentra su hogar a punto de ser rematado.

Asistido por un tío, hombre valiente, prudente y entendido, empieza las re-

Kako bi se pač mogla na tak dan vršiti prireditve, to kar ni šlo nekaterim v glavo. Dobri prijatelji "Duhovnega življenja" so bili v skrbeh, drugi pa so škodoželjno upali, da bo prireditve zabranjena.

Pa so prišli popolnoma na svoj račun tisti, ki so bili dobrohotni, oni drugi so pa seveda rekli: seveda, farji si že znajo pomagati.

Pa vsa zadeva ni bila prav nič kritična, kajti 17. oktobra niso bile prireditve prepovedane, temveč jih je stanovska organizacija odpovedala. Zato je bilo policiji kaj malo mar za take stvari. Oblast sama je bila pa povsem zadovoljna z našimi nameni, ker smo itak imeli na sporedu tudi spomin posvečen dnevu, poleg tega pa tak program, da bodo potem še lahko vsi deležni javne manifestacije.

Kakor še nikdar, tako je bila ob napovedanem času dvorana polna. Samo s triminutno zamudo se je spored začel izvajati in je teklo kakor namazano.

Poročilo o prireditvi objavljamo na drugem mestu. Moja dolžnost je, da kot urednik izrečem zahvalo.

Najprej tistim, ki so žrtvovali dragoceni čas za vaje. Od daleč so prihajali in marsikdo je celo zaslužek zgubil. A naj mu ne bo žal, ker je delal za dobro stvar in ker je prireditve prav zato tako odlično uspela. Zasluga gre igralcem, pevcem in muzikom. Vsi so na prečudno lep način pričarali pred nas podobo domovine, ki je nam starim naseljencem že daleč odmaknjena, a zato še bolj draga, v novodošlih je pa slika domovine, beseda, pesem in vesela godba utrdila čustva, katera naj močno žive, dokler ne pride čas, ko bomo mogli spet pohiteti čez daljne dalje tja domov.

Pevovodja dr. Julij Savelli, režiser Ivan Špeh, dirigent glasbe Boris Pavšer ter slikar Petkovšek so se žrtvovali brez mere in računa, da bi dali rojakom popolen užitek. Res smo ga imeli. Hvala Bogu. Samo Bog more take zasluge poplačati.

Poslušali smo, z odprtimi usti uživali pesem, godbo, igro na odru in podobo slovenske domovine, podane v prečudno lepi sliki zadnjega dejanja.

Po običaju je tudi letos tvoril srečolovno važno točko programa. Prav ta točka je posebno živ izraz priljubljenosti "Duhovnega življenja" med rojaki. Bilo je 220 dobitkov, prav vsi darovi dobrotnikov. Kdo bi jih pač mogel vse naštet. Naj jim izrečem iskreno zahvalo in naj jim bo v prijetno zadoščenje to, da so tako izdatno doprinesli k splošnemu veselju.

Posebno zahvalo pa sem dolžan gospem Čotičevi, Kerševanovi in Kogojevi, ki so imele v rokah organizacijo srečolova in razprodaje raznih dobrot, ter fantom, ki so pomagali pri vzdrževanju reda in pridnim prodajalcem srečk in dobrot.

Posebej pa naj omenim še moje posebno zadoščenje, ki sem ga imel ob tem, ko sem videl pred seboj dva mladostna prijatelja iz gimnazijskih let, ki sta aktivno sodelovala pri prireditvi, to sta dr. Debeljak, ki je bil napovedovalec in Jože Vomberger, ki je tako krasno nastopal v vlogi Toneja.

Krasna je bila prireditve. Tako lepo je uspela, da je res nekaj izrednega, in dala je tako lep prinos, da je poravnana ves zastali dolg in še za prvi mesec za naprej bo dovolj. In vendar meni nobena prireditve ni dala manj opravka in skrbi kot ta.

Društvo Slovencev je dokazalo, da so se motili tisti stari naseljenci, ki so mi preje govorili: "Gospod Janex, pustite na miru te begunce. Sam glavobol boste imeli z njimi. Naj gredo, kamor hočejo..." Res je bilo skrbi in potov in stroškov in nevšečnosti, toda Društvo Slovencev, ki je povežalo novodošle v lepo skupnost, je za to priliko prevzelo glavno skrb za pripravo sporeda. Poiskalo je ljudi, ki so se velikodušno žrtvovali in ta dan sem pač presrečen doživel, da se je zmotil tisti, ki je trdil, da ni vredno dati roke tem brezdomcem v pomoč.

Naj se torej izrečno zahvalim odboru Društva Slovencev za to uslugo. Še eno zahvalo pa vsem rojakom, starim in novim, da ste tako obilno prihiteli na ta praznik "Duhovnega življenja".

Vsi pa smatrajte za svojo častno dolžnost, da skrbite za to, da bo število naročnikov rastlo, da bo uprava imela možnost, da "Duhovno življenje" dvigne k lepšemu porastku in da se na ta način omogoči tudi izdaja kulturne priloge, ki jo ima uprava v načrtu za prihodnje leto.

JANEZ HLADNIK.

formas para salvar la casa de la ruina. Poco a poco va ganando terreno, pero el hermano mayor, estudiante en medicina, tipo modernizado, afeminado y vividor, no quiere sujetarse como lo hacen los demás hermanos, al ver las no-

bles intenciones del hermano Tine. Más todavía: interviene el bolichero del pueblo, el prestamista del vecindario, que logra enredar al hermano estudiante.

La madre, mujer bonísima, todo corazón, sufre indeciblemente en vista

NA VERNIH DUŠ DAN

V procesiji smo romali nekoč na dan pred Vsemi svetniki na naša pokopališča. Tam so pred vrati stali "štanti", kjer so prodajali lučke in sveče vseh vrst, rože v lončkih, vence, šopke, križe iz velih krizantem, povoščno cvetje... Zraven so dajali pesek — tri lopate za dva dinarja — kakršnega si hotel: drobnega ali debelejšega. Ljudi je mrgolelo vsepovsod. Tako je bilo v večjih krajih. Na deželi pa so cvetje od doma prinašali. Le peskarji so stali pred vrati, čakali odjemalcev in vpili ob belih kupih.

Plevel je moral z grobov. Napisi na očiščenih spomenikih so znova oživel. Marljive roke so vneto čistile, umivale... slednjič še z grabljicami nekaj črt, ravnih ali lepo zavitih in še svečk...

Spomin naših mrtvih. Kako smo morebiti jokali, ko je po drage prišla smrt. Danes se vsega spominjamo. Ob grobovih stojimo, vsi zatopljeni v migljajoče lučke, ki jim sapa nagaja:

"Tu spodaj spe naši!"

Potem gredo misli naprej. Predejo žalostne resnice.

"Soseđa je tamle; pred letom komaj so jo pokopali..."

"Stric pa na drugi strani počiva. Je že tako. Bolezen ga je pobrala v najboljših letih."

Tam leži nekdo, ki ga je pri delu stroj zagrabil, ob njem drugi, tretji... Pogled morda obstane ob nizki gomili z zarjavelim križem. Nihče ne ve, koga naznanja obledel napis.

In spomin zdrkne na pokopališče v sosednji fari, čez vso domovino, povsod, kjer leže rojaki in čakajo poslednje sodbe.

Enim so cele kapelice zgradili, ene so pozabili v zapuščenih kotih. Enim gore svečke in pisane lučke, enim pa samo zvezde.

Da, zvezde! In veter jim poje bile. Hrastove korenine jih pred živadjo branijo, ves gozd otožno momlja kakor da bi molil zanje. Od ljudi ni blizu nikogar. Saj niti ne vedo, kam: ve borovje, samotne jase, kleč nad prepandom, ti že, — in enkrat, ko pride čas, bodo tudi govorili — a zdaj mati le doma za sinom toži, za sinom, ki so mu življenje vzeli: doma toži, če so ji še dom pustili... Sin v ječi za pobitim očetom in oče za otroci, sestre za brati... če ni že vsa družina tam nad vasjo, pod smrekovim lesom pokopana...

Koliko življenj, krivično pokončanih! Spe in čakajo po širni zemlji raztreseni, kdaj jih bo zbudila tromba poslednje sodbe.

Za nas je dan Vernih duš spomin naših mrtvih.

Ali bomo ta dan le svečke na grobeh prižigali? Ali bomo samo tako, malo za pogled, okrasili kamnite plošče? Ali si bomo samo zgodbe pripovedovali, kako lepo je bilo, ko je še rajni živel? Kaj je naša sveta dolžnost ta dan?

Da bomo lažje uvideli, kakšno dolžnost imamo in da bomo ta lepi dan globlje doživeli, si priključimo v spomin katoliški nauk o vicah, saj so verne duše, ki jih ima na ta dan sveta Cerkev v mislih, prav duše v vicah.

Kaj so to vice?

Ko človek stori smrtni greh, ga zadene dvojne kazni: ena je večna (pekkel), druga pačasna. Če se grešnik spokori, mu odpusti usmiljeni Bog večno kazen (pekkel), časni kazni pa ne vedno vseh. Te mora potem grešnik sam odslužiti; in sicer s trpljenjem, z molitvijo in dobrimi deli. Če umrje prej, preden je te kazni odslužil, mora v vice, da pravici do konca zadosti.

Torej so vice tisti kraj, kjer duše s svojim trpljenjem odplačajo krivdo, ki so jo z grehom dobile.

Ne pridejo v vice duše tistih, ki so preminuli v smrtnem grehu. O tem sploh ni govora. Kdor ima smrtni greh, je vendar sovražnik božji in zanj je samo ena pot: pogubljenje. Naj bo človek vse življenje še tako dober: ako umre s smrtnim grehom na duši, gre v pekkel tako gotovo, kakor je Bog v nebesih.

Samo duše, ki so se ločile s tega sveta v posvečujoči milosti božji, pridejo v vice, da tam plačajo preostali dolg.

Kaj pa s tistimi, ki umrejo z malimi grehi omadeževani? Ali more najsvetejši Bog take takoj sprejeti v nebesa? Ali ga more najpravičnejši Sodnik v pekkel pahniti? Ne prvo, ne drugo. Te duše morajo najprej v vice, tam se očistijo, nato šele se jim odpro nebesa.

Očiščevanje v vicah pa je tako strašno, da pravi sveti Tomaž Akvinski: "Najmanjša kazen v vicah presega največjo kazen v tem življenju." Kakšne so te kazni?

de la lucha por salvar la casa y la familia de la ruina. Mientras el hijo ac-túa, ella no deja de apoyarlo con la oración y acción, hasta que finalmente, luego del punto culminante del drama, cuando parece todo perdido por el per-verso Juego del bolichero, triunfa la dignidad y la virtud regenerado tam-bién el hijo Mirko, recibido ya de mé-dico.

A los pies de las magníficas monta-ñas eslovenas, reproducidas en el esce-nario con verdadera majestuosidad, se desarrolla el último acto: las deudas liquidadas, la virtud triunfante, la arrogancia humillada.

¡Qué magnífico!, así fué la opinión de todos y hasta los que no compren-den el esloveno, quedaron satisfechos.

El festival resultó todo un éxito. El beneficio que dejó alcanza para cubrir todos los vacíos y basta para el núme-ro siguiente. Jamás el resultado fué tan positivo como esta vez.

La Dirección de la Vida Espiritual tiene gran satisfacción al agradecer a todos los amigos que tan eficazmente colaboraron para tal éxito.

SLOVENSKA MAŠA je redno: CA-PITAL, BELGRANO 3863 (ob 10. uri), AVELLANEDA, MANUEL ESTEVEZ 630 (ob 10. uri), SAN MARTIN FCCA (ob 8.45 uri).

V MENDOZI je slov. duhovnik na Sarmiento 164 (San Nicolas).

V RIO NEGRO je slov. duhovnik sa-lezijanec JOŽE PETERLIN v zavodu San Miguel, Stefanelli, Gral Roca. Ro-jaki v Alta Valle in v Neuquenu se v duhovnih zadevah obračaje nanj.

AVELLANEDA. V oktobru se obhaja obletnica blagoslovitve zastave. Tako se je zbrala lepa družba 24. okt. naj-prej pri sv. maši, nato pa tudi pri molitvah, kjer je zapel litanije pojačeni pevski zbor. V lokalu Slovenske Kra-jine sta nato Pavel Horvat in žena Ma-rika ter drugi Prekmurci povabili pev-ski zbor, ki je pri pogrujenih mizah na-šel ne le okusno postrežbo, temveč tudi prijetno razvedrilo. Ob koncu je g. Sa-pač pozdravil goste in jih povabil, naj bi se tudi oni zavzeli za uredničtev Prekmurskega Doma, ki naj postane dom vsem Slovincem onkraj Riachuela.

✠ MILENA ZAKRAJŠEK je zapustila starše, stara 4 mesece, in je bila polo-žena k večnemu počitku na pokopališču San Justo. Hčerko edinko obžalujeta oče Alojzij in mati Marija Mišič.

Pevski zbor, ki je nastopil na prireditvi "Duhovnega življenja" Foto Erjavec

IZ UREDNIŠTVA IN UPRAVE

Naročnina za D. ž. je š 5.— letno. Sev. Ameriko in Kanado 2.— Dol. Uruguay 3 Ur. pese, Evropa in Afrika 10 \$, Čile 100 čil. pesov.

Za notranjost Argentine z avionom š 10.—

Naroča in sprejema se D. ž. lahko v Víctor Martínez 50, na Pasco 431, na Paz Soldan 4924, na Avellanedi Santiago del Estero 1932.

CORDOBA. Slovenska nova maša bo 12. decembra. Zapel jo bo č. g. POLDE KAVČIČ, ki je pred letom prišel iz Evrope. Dvajset njegovih tovarišev in drugih slovenskih salezijanskih bogoslovcev je leta 1945 opravilo KRVAVO DARITEV. Bili so poklani v Teherjah. Kavčič je bil po božji previdnosti otet tedaj. Naj bo njegova daritev sprava za zločine, zagrešene od bratov, zahvala za rešitev in prošnja za srečnejšo bodočnost preizkušenega slovenskega naroda.

MENDOZA, č. g. Caserman je obiskal Slovence v San Rafaelu, Alvearju, Atuelu, Tunuyanu in Nihuilu, kjer je našel tudi precej starih naseljencev in med novimi dobil mnenje, da naj se rojaki nikar ne boje Mendoze in okolice, ker se dobro zasluži in radi ugodnih zvez z mestom nikakor ne bi bili osamljeni, čeprav bi prišli na delo v okolico.

Zemlja bi se dobila po ceni od 320 do 600 \$ ha v kompleksu kakih 20 ha, a le človek, ki bi tudi tja šel delati.

V Nihuilu je sedaj 15 naših fantov na delu. Služijo tako, da jim ostane 250.— pesov na mesec.

V TUNUYANU je 5 fantov na delu v gradbeni stroki. Prav tam je podoba zemlje najbolj domača in če bi bilo kaj več rojakov, bi si lahko prav lepo uredili. Posebno, ker Mendoza ni jako daleč.

V MENDOZI RABIJO SLOVENSKA PODJETJA več delovnih rok, posebno mizarje in vsaj enega tesarja.

Kar se plače tiče, je novi delžni glavar Brisoli že začel resno delati na tem, da se doseže slični nivel kot v Buenos Airesu. Od. 1. nov. dalje se zvišajo vse plače.

LOKAVEC. V avgustu je imel zlato mašo župnik HENRIK ČERNIGOJ pri Novem sv. Lovrencu. Zbrala se je tolika množica naroda, da ni bil o vcerkvi za vse prostore. Slovesnost je vodil Mons. Toroš.

Policija je zaprla Jožeta Rebeka, ker je trdil, da "je Tito ušel".

V DRAGOVICI, RAVNE POD SV. GORO so umrli † IVAN MARKIČ, † HVALA JOŽE in † EMA BRATKIČ (Ravne) stara 25 let, ki se je vrnila iz Nemčije iz nemške internacije.

Utrgan cvet v Rosariju,

† BERNARD FRANETIČ

star 13 let, je po daljši bolezni zapustil svoje ljubljene starše 26. sept. Mnogi rojaki iz Rosarija so ga spremili na zadnji poti.

Za njim žalujejo starši in sorodniki v Rosariju.

V Villi Dominico je padel iz odra

† MARTIN MAUSER

star 44 let, doma iz Dolenjske.

Ponesrečil se je v delu in je par ur po padcu umrl in bil pokopan 22. okt. Maša zanj bo na Avellanedi 14. nov.

Prva je gotovo ta, da duše ne morejo gledati Boga iz obličja v obličje.

Te duše vedo, da bodo enkrat rešene; vedo, da je Bog sama dobrota; vedo, da pomeni imeti Boga, biti pri Njem, prav toliko kot imeti vse dobrine tega sveta, vse, kar koli si sploh moremo dobrega in lepega na svetu misliti. To in še mnogo več. Mi se ne zavedamo, kaj je Bog, zato to težje razumemo. Duše v visah pa dobro, predobro vedo in ga poznajo bolj kot mi, ki nas še greh vleče k sebi. Ne moremo si zato misliti, kako neizmerno hudo je tem dušam, ker so od Njega ločene.

Druga kazen je ogenj. Ta ogenj je resničen in pravi, gori a ne uničuje, boli, a ne sežiga. Veže in muči dušo tam, kjer so se kazale njene nepopolnosti v življenju.

Potem so še druge kazni, nič manj strašne od ognja. Trpljenje, ki ga vse te kazni povzročijo, je v vicah prav tolikšno kakor v peklu, samo ta razlika je, da v peklu duše nimajo nobenega upanja na rešitev, zavedajo se, da bodo njihove muke trpele v večnost, — duše v vicah pa vedo, da jih čaka večna sreča, ko svoj dolg do zadnjega beliča poravnajo.

Duše v vicah silno trpijo, a si ne morejo prav nič same pomagati. S smrtjo je konec. Niti telo si samo ne more več dobiti kakega zaslužnja, niti duša sama ne. Nič več ne more sama odločati in zadoščevati z molitvami in dobrimi deli, kakor je to delala v življenju. Ko telo umrje, pride duša pred Večnega Sodnika, tam spozna svojo usodo: če ne gre v pekel in ne v nebesa, gre v vice in trpljenje se začne. Ni druge pomoči. Res ne?

O, je pomoč! In sicer je ljudem dano, nam, ki še živimo na tem božjem svetu, da moremo prositi za sojene duše.

Sveta Cerkev zatrjuje, da je naša priprošnja uspešna. Bog vedno sprejme našo molitev za rajnega. Popolne gotovosti seveda ne moremo imeti, da bo prav tiste duša deležna blagodejnih učinkov, za katero prosimo. Bogu vendar ne moremo ukazovati, kam naj obrne naša dobra dela, ki mu jih izročamo! In bi bilo tudi krivično. Tako bi duše bogatinov — zaradi številnih maš bile hitro rešene trpljenja; duše revežev pa ne tako brž. Seveda se nihče ne sme zanašati, da bodo drugi za njegove rajne molili. Boga ni mogoče goljufati. Mi znajmo, da je treba moliti in žrtvovati za duše v vicah. Naša prošnja bo prav gotovo izpolnjena v dobrobit dušam v vicah, to je gotovo.

Zato zelo napak ravna tisti, ki jim trpeče duše niso mnogo mar. Nekateri poskrbe za pogreb, tak, da v treh farah govorijo o njem, za blagor mrtvega pa nič ne store.

To je tista dolžnost, o kateri smo se prej spraševali. MOLITI ZA DUŠE V VICAH. Kaj pomagajo vse svečke, kaj cvetje in umiti spomeniki, ko vse to nič ne koristi dušam. Seveda je lepo, ako tudi na zunaj proslavimo spomin svojih dragih, a glavnega ne smemo pozabiti: dušam je treba dejansko pomagati. Bodisi z molitvami, bodisi z miloščino v ta namen, z odpuški, z dobrimi deli, bodisi da darujemo svete maše zanje.

Kaj bi mi rekli, če bi gledali iz vic, kako nam sorodniki grob krasijo, nas mogoče hvalijo, pa prav nič ne store, da nas rešijo neznočnih muk? Lepo bi se jim zahvalili! Prav tako tudi obratno. Kako žalostne so duše, če za vse skrbimo, samo na njih rešitev nič ne gledamo.

Pa še na nekaj naj nas spominja dan Vernih duš. Tega, da bomo tudi mi enkrat umrli. Spominja naj nas, da to življenje ni vse; da s smrtjo ni vsega konec. Spominja naj nas na onostransko življenje.

Smrt nam odpre pot v nebesa ali v vice ali v pekel. Kam bo kdo šel, to si sam izbere. Celo življenje ima čas. Kakršno življenje, takšna smrt, kakršna smrt, taka posmrtnost.

Troje nam bodi zato neprestano pred očmi:

Prvič: da v nebesa ni tako lahko priti kakor se nam na prvi pogled zdi. Se je treba res z vnemo potruditi, zavedno krščansko živeti in izpolnjevati zapovedi.

Drugič: da malokdo od pravičnih uide vicam. Zato si s pridobivanjem odpuškov in z dobrimi deli čim bolj krajšajmo kazen, ki nas sicer čaka na onem svetu.

Tretjič: da stoji v Svetem pismu: "S kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo." Bog vse vidi in bo potem, ko bomo mi potrebni pomoči že poklical koga, ki bo molil za nas.

Vsak pameten človek si zavaruje bodočnost kolikor more. Dajmo si jo še mi. Kolikor bolj bomo skrbeli za duše v vicah, toliko bolj bodo drugi skrbeli za nas, ako nas bo ista usoda doletela.

Ko smo se na večer pred Vernimi dušami vrnili domov... Slovenski dom je zaživel v gorečih molitvah...

El día de las ánimas

Un día lúgubre es éste de hoy. Una niebla densa se desplomó sobre todo el país. Parece que el sol no ha de salir en este día.

Si bien no es ni domingo ni fiesta de precepto todo el mundo se movilizó para ir a la misa y al cementerio.

La pesada bruma tapó los caminos. Unos diez pasos no más distan el grupo de las personas que va adelante. Claramente se oye la conversación que gira en derredor del hijo Vicente, que desapareció en el último año...

¡Qué flor de muchacho! Así sollozó una mujer, la madre, que tragicamente perdió a su buen hijo...

Se oyen detrás unos pasos apresurados. Es el vecino Gaspar que momentos más tarde cuando llegó a tan sólo dos pasos de distancia, se hace visible al saludar con los "buenos días".

Esa niebla es característica para ese día. Habrá algún año también llovía o nevada, pero el Día de las Animas sin niebla es algo así como la Navidad sin nieve...

Las Animas... La niebla tapa la vista. Se oyen las voces, se registran los pasos, pero las figuras no se pueden percibir. Es como para simbolizar la verdad que este día evoca.

Si no fuese por la palabra de Jesús, nuestra inteligencia quedaría ciega y muda. Pero Jesús nos habla por San Pablo: "Mire cada uno como alza la fábrica. Nadie puede poner otro fundamento que él que ya ha sido puesto, el cual es Jesucristo. Que si sobre tal fundamento pone uno por materiales oro, plata, piedras preciosas o maderas, heno, paja, sepa que la obra de cada uno ha de manifestarse: por cuanto el día del Señor la descubrirá, como quiera que ha de manifestarse por medio de fuego: y el fuego mostrará cual sea la obra de cada uno. Si, la obra de uno sobrepuesto subsistiere, recibirá el pago. Si la obra de otro se quemara, será suyo el daño. No obstante el no dejara de salvarse, si bien como por el fuego" (I Cor 3). Jesús mismo dijo en otro lugar: "Asegúrate de cierto que de allí (de la cárcel) no saldrás, hasta que pagues el último centavo".

Si bien se parece el misterioso destino del hombre a la densa niebla otoñal, que impide la visión clara, nos dió Jesucristo el foco que poderosamente atraviesa las oscuridades y nos pone en contacto con los que han dejado de ser nuestros conciudadanos. La fe nos muestra aquella grandiosa luz que se perfila detrás de las cortinas de la actualidad. Precisamente hoy, más que nunca, en el día de las Animas, penetran las miradas de los múltiples feligreses, que se apresuran a la misa, en los secretos de la luz eterna. Ni la niebla les obstruye el paso hasta la iglesia, ni lo desconocido e invisible les estorba la consoladora verdad: Los queridos se han trasladado a la eternidad para alcanzar allí la felicidad que vanamente todo el corazón apetece en este valle de lágrimas.

... za duše v vicah ... Oče naš...
... za srečno smrt, za milostljivo sodbo... Oče naš...
... za srečno zadnje uro... Oče naš...

Vsa družina na kolenih. Eni za stoli, drugi pri peči, za mizo, otroci sredi sobe. Rožni venec molijo. Danes bolj slovesno kot vsak dan. Vse tri dele odžebrajo in na koncu vsake desetke, oče dodado:

"O, Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in pripelji v nebesa vse duše, posebno tiste, ki so najbolj potrebne Tvojega usmiljenja. Amen."

Oče naš...

Kolena že bole, oči se že zapirajo, a nihče ne odneha. Vztrajajo za duše v vicah.

Potem drugi dan k trem mašam — vsa družina. Dom varje Sveti Duh v kotu nad veliko mizo... in duše v vicah...

Da, slovenske navade so bile lepe.

So bile lepe? Kaj jih res več ne držimo?

mas. Pero tendrán que pasar por el fuego, como el mineral crudo, hasta que se elimine toda la escoria.

Así se apresura la gente hacia la iglesia. Los lúgubres sonos de las campanas llaman cada vez con mayor insistencia. De los viandantes, solitarios al principio, se formó ya una larga procesión: todos acuden con paso presuroso, para socorrer a las almas de sus queridos; todos impulsados por el cariño a sus finados y todos también inspirados por la consigna: con la misma medida que midieréis, seréis medidos! No será quizás lejano el día que también a ellos les toue verse reducidos al doloroso cautiverio del purgatorio, depositados en ese mismo cementerio, o quién sabe en cual ansiando el sufragio de los demás...? Habrá quien se recordará de ellos...? Por eso hay que hacer ahora mérito para que la infinita bondad de Dios cuide paternalmente de aquel que generosamente ahora socorre a los que de su oración y limosna necesitan...

Abiertas las dos alas del portón invita la iglesia a los feligreses. Puesto está el túmulo y ya están prendidas las velas cuyas llamaraditas vibran con el son del suplicante canto: "Al Rey, a quien todo vive, venid adorámosle..." Todo el mundo asiste piadosamente al canto de los maitines, sabiendo que es esta la oración de la Madre Iglesia por sus miembros fallecidos, todos tienen presente, que esa oración tiene valor specialísimo siempre, pero hoy especialmente.

Enlutada está la iglesia, enlutados los sacerdotes, negro obscuro todo el pueblo. Hoy predicán la muerte en voz alta, hoy recuerdan todos de tantos que el año pasado en ese día todavía les hacían compañía sin pensar en la posibilidad de hallarse tan pronto entre los difuntos... como también hoy se resisten muchos, muchísimos, a la posibilidad de verse al año siguiente representados en ese funesto túmulo...

Dáles Señor el descanso eterno, y la luz perpetua brille para ellos, así se repite y vuelve a repetirse la súplica que conmueve hasta las lágrimas al que lleva en su corazón cariño por los queridos deudos quienes invisiblemente asisten a esta oración, necesitados del alivio y redención del fuego purificador del purgatorio.

¿Y quién sabe, si no me toca muy pronto el turno, para ser llamado a la eternidad y a rendir cuentas? ¡Dios ten piedad de mí!

Al terminar la misa se encamina la procesión hacia el cementerio, rezando el rosario, entrelazando la súplica: Dáles, Señor, el descanso eterno y la luz perpetua brille para ellos.

Todo el cementerio se pone como el cielo estrellado. Todas las tumbas se animaron en as llamaraditas de las velas, colocadas entre los blancos crisantemos, unos y

Verne duše naj po
milosti božji počivajo
v miru

otros expresión de la devota oración del gentio que vino a visitar a sus inolvidables finados.

¿Y esa tumba, olvidada, llena de yuyos y sin flor ni velita ni quien se arrodille sobre ella, para derramar una lágrima y formular una ardiente oración?... No será tu propia tumba como esta?... Apresúrate hoy a prodigarte en generosidad por los que de tu oración necesitan y que tu limosna piden, para que no faltare quien por tu alma haga otro tanto.

A los pies del gran crucifijo, centro del cementerio, vuelven a cantar los sacerdotes: Líbrame Señor, de la muerte eterna en aquel día tremendo, cuando han de conmoverse los cielos y la tierra, cuando vengas a juzgar al mundo por el fuego. Tiemblo y estoy temeroso mientras se aproxima el juicio y la futura ira..." Se rocía el cementerio con las gotas del agua bendita, se repite la misma súplica diez, veinte, cien veces, de tumba en tumba, donde los modestos monumentos indican el nombre y los días memorables del que allí descansa...

Sube el perfume y el humo del incienso, sube la oración. Como para simbolizar su eficacia, ahuyenta la densa niebla que empezó a desvanecerse... Ya se perfila la bola luminosa del sol y un poco más, la niebla quedó vencida y el sol triunfa magníficamente sobre el cielo azul...

Cuando la gente termina sus últimas devociones para ganar las indulgencias se ven inundados por el brillo de un sol radiante... Cuantas de esas almas, esta mañana todavía angustiadas por la separación de Dios, han visto hoy anulada su deuda, eliminada la pared que les separaba de Dios para unirse eternamente con El, que es fuente de la felicidad. Como se desvaneció le densa niebla de esta mañana, cediendo a los luminosos rayos del sol, así desapareció también la oscuridad que rodeaba a esas almas, abriéndoseles la puerta celestial de la dicha eterna.

Este es el día especial de la misericordia divina. Por eso debe ser también el día de la generosidad humana. Y lo es.

*

Por una costumbre antiquísima el día de las Animas es el día del pobre. Todos los hogares pudientes preparan los "panes de las ánimas". Toda la tarde anterior se amazaba y cocía el pan. Grandes canastas llenas esperan a los pobres que, luego de haber regresado la gente de la misa, empezan a desfilar en largas filas. Cada uno se lleva un pan, y en cada casa le dan uno, según las condiciones, más o menos grande, como puede el hogar.

"Por amor de Dios y por vuestros queridos finados, dadnos el pan de las ánimas", así repiten uno tras otro, y la dueña de la casa atiende con alegría, sabiendo que esta limosna material por la misericordia de Dios va transformándose en valores sobrenaturales registrados en el Libro de la Vida, beneficiando a las almas en el purgatorio.

Los coleccionistas de los panes de las ánimas, mayormente niños conducidos por alguna persona mayor, recorren las casas entre oración y cantan. Algunos llevan la colecta en carritos de mano.

Esos panes se cortan luego en tajadas, se secan y quedan alimento sano de las familias pobres durante el invierno.

Un panorama otoñal, terminadas ya las cosechas, alguna manzana tardía todavía en el árbol, el follaje enrojecido, dorado, multicolor y el brillante sol simbolizan a esperanza cristiana...

Todo pasará. Pasaremos también nosotros...

Pasó la niebla y la reemplazó un sol hermoso. Pasarán las angustias de la vida trabajosa y sacrificada, pero todo va con rumbo hacia el Sol de la Justicia hacia la Luz Eterna, hacia la felicidad completa para los que tenemos la fe y la fidelidad hacia Dios.

Priveditev "Duhovnega Življenja"

Slovenski praznik bi mogli imenovati nedeljo 17. okt., ko so se kmalu po dveh popoldne začele pomikati skupine slovenskih naseljencev iz vseh krajev mesta proti Plaza Once, in od tam na Azcuénago v dvorano San José. Že dopoldne so prili bolj oddaljeni, da se udeležijo slovenske službe božje, popoldne pa priveditve. Kakor ko smo doma napolnili velike dvorane naših družvenih domov, tak občutek si imel. Pa je bilo tudi pomembno, saj smo praznovali petnajstletnico revije "Duhovno življenje", buditelja, učitelja in voditelja slovenskih naseljencev v teh letih in za one, ki smo prišli v zadnjem letu.

Dvorana se je napatila do kraja, sedežev je zmanjkalo, tako da so zelo mnogi morali spremljati priveditev stoje. Prišli so stari naseljenci, že utrjeni v borbi preteklih let za sveta izročila očetov, katere so morali sicer zapustiti telesno, niso jih pa hoteli pustiti duhovno, v mislih in besedi so hoteli ostati zvesti svoji materni zemlji. Zato so hoteli ta dan s svojo navzočnostjo pokazati zahvalo njemu, ki jih je na tej poti varoval skozi 15 let. Težka je bila ta pot zvestobe ves čas, dvakrat težka v zadnjih letih, ko je začelo v domovini goreti in uničevati ono lepo miselno enotnost slovenskih katoličanov. Ni čudno, da je to z vsemi dobrimi in slabimi posledicami butnilo tudi preko morja med naseljence v Argentino. Težko je bilo presoditi doma, rekli bi na licu mesta, kje je prav, še težje je bilo storiti to daleč od dejanj, ki so najbolj zgovorne priče mislim, ki so krojile zgodovino teh zadnjih let. In da so toliki stari na-

seljenci tudi v tem času prešli to miselno borbo tako srečno, nosi glavno zaslugo revija "Duhovno življenje".

Prišli so novi naseljenci, ki so pač doma dobili nekateri v roko to revijo že preje, ne da bi slutiti, kako veliko delo je opravljala med onimi, ki so zdoma. Ko so pa sami prišli v njihove korake, vedo to bolje. Saj je bila revija med prvimi časopisi, ki jih je v tujini odkrito in iskreno pozdravila, ki se jih ni sramovala, ampak branila. Tudi ti novi so ji zato hvaležni, za vso brambo in za vse prošnje. Naj postane tudi njim, kakor je bila prejšnjim, vodnik v bodoča leta njihovega življenja.

Prav tukaj sta se srečala dva rodova slovenskih naseljencev ob svojem važnem duhovnem pomočniku, reviji "Duhovno življenje". Ob njem si bosta oba rodova podala roke, ga dvignila in ohranila med seboj kot svojega, obema enako dragega in obema enako potrebnega.

Prišli so tudi španski prijatelji, ki so v svoji dobrohotnosti spremljali borbo slovenskega naseljenca zunaj doma v teh letih, jim pomagali ter jih učili pot v domač, špansko-argentinski svet. Tudi za nje je bil to praznik. Hoteli so videti kaj jim bodo pokazali slovenskega, da vidijo tudi slovensko umetnost, ko so spoznali slovenskega človeka. Videli so jih doslej v delavnici, naj jih vidijo tudi pri kulturnem ustvarjanju.

Pri sporedu so se menjavali stari in novi, večino so imeli novi, ki so prišli, tudi s tem namenom, da prinesejo bogastvo slovenske kulture zadnjih let, za katere so

Una vista del público que asistió al Festival de "Vida Espiritual" Foto Erjavec

bili stari naseljenci prikrajsani. Kakor je bilo napovedano se je spored začel.

Počastili smo najprej deželo, v kateri živimo in uživamo nje gostoljubje, ko je prof. Osana izvajala argentinsko narodno himno tudi v spomin dneva, ki ga je prav ta dan obhajal predsednik države gen. Juan Domingo Perón. Takoj za tem je prav razpoložensko koračnico zaigrala godba, ki se je že uredila iz novih naseljenec. Domače je zvenel udar, kakor da korakamo v defileju naših taborov v poletnih mesecih v domovini ob vzklikanju v množice; kar čutili smo spet ono staro moč in veselje ter nezmagljivo vero v bodočnost. V tej in kasnejših točkah je stopila godba pred nas; za razmere, s katerimi se mora boriti, kot lepo strnjena družina, ki je dosegla že veliko in mnogo obeta, če bo svoje delo nadaljevala. Želimo si še pogosto razvedrila ob zvokih "Pavšerjevega orkestra".

V to razpoloženje je stopila gdž. Anica Laknerjeva, ki je pokazala pot otroka slovenskega, ki je odtrgan od očetne domovine, pil že duha zemlje, v kateri živi, ne da bi zgubil ljubezen do slovenskega, katerega je dihala vsak dan v domači družini; kako lepo ji je tekla beseda, ki je nizala pred nas spomine nekdanjih let. Komaj je utihnila nje beseda, že je napovedal dr. Tine Debeljak, ki je ves čas skrbel za povezanost in jasnost posameznih točk, da bo nastopil "Pevski zbor". llllllll-sameznih točk, da bo nastopil "Pevski zbor". Kaj pomeni za Slovenca petje in kaj pomeni slovenska pesem v tujini, ste mogli videti, ko je dvorana v tihem in pritaženem dihu pila to dobroto človeškega duha. Dvakrat je nastopil zbor, obakrat je v svojem programu hotel pokazati nekatere pesmi zgolj umetne, druge s čistim narodnim zvokom. Prav izvalil je i nas, kar smo v sebi skrivali, čustva tihe tožbe, prešernosti, skromnosti in mladega ponosa; težko bol, a spet mirno srečo in močno zaupanje. Bil je res zbor slovenskih naseljenec, ki hoče predstaviti slovensko življenje bodočnosti. Dobro je bil pripravljen. Veseli moramo biti, da so pripravljeni ne kateri v takem materializmu žrtvovati toliko časa, da gojijo in posredujejo duhovne dobrine in prav kličejo drugim rojakom, naj ne utonijo v snovi. Pevovodja dr. Julij Saveli mojstrsko obvlada zbor, pevci so pa svojo nalogo odlično izpolnili.

Pa je stopil pred nas mož, ki je vodil v teh petnajstih letih skoro ves čas "Duhovno življenje" kot urednik, izdajatelj in upravnik, ž. g. Janez Hladnik, ki ga poznajo stari naseljenci, a tudi novi kot svojega dobrotnika. Pozdravil je najprej argentinske goste, jim obrazložil pomen prireditve in na kratko opisal pot "Duhovnega življenja", nato pa je v slovenskem jeziku pokazal pot, ki jo je revija prehodila v tem času. Govo-

nila je iz njega skrb a tudi boleča beseda očeta, ki je videl življenje, čutil napade in čaka novega dviga lista, kateremu je vodnik; samo eno željo je izrazil, naj bi bila revija novim naseljenecem to, kar je bila starim in da bi se počasi v svitu resnice vrnili k njej nazaj tudi tisti, ki so jo v dneh zmede zapustili.

Kot zadnjo točko pa so postavili na oder Jalnovo ljudsko igro "Dom". Kako simbolično, da govorijo o domu brezdomci, zato pač da nanj ne pozabijo. da njegove vrednote pred njimi zažive in ljubezen do doma v njih vzbude. Za uvod pred igro je gdč. Mayerjeva deklamirala Kovačičevo pesem "Dom", ki je nastala v tujini in tako lepo zveni o domu. Zgrabili so igralci problem, ki ga je nakazal pisatelj v igri, ter ga skušali pokazati čim bolj občuteno gledavcem. Mati, ki z vso skrbjo hoče držati otroke ob sebi na domu, je dobro pokazala svojo materinsko ljubezen. Mirko pokaže podobo slov. študenta, ki ga tujina za čas oslepi. Vloga mu je dobro pristajala. Tine, ki je reševal podirajočo se Trato, je izrazil ponosno skrb gruntarskega sina, da bi rešil dom; prav tako že po pisatelju bolj nalahno nakazal razvoj svojih lepih igralskih zmožnosti Stanko, ki z Radom na moški strani dopolni zasedbo meščanskih ži z njim soseda Lojze in Miha. Prav tako je spet podeljanje. Izrazito domačo igro je pokazal Tonej in v zvezan problem ženskih ostalih vlog razvija posredujoče vlog. Kakor pri zboru je bilo prav tako pri igri čutili skoro nezmagljivo prostornost dvorane, ki je uničila marsikateri zunanji učinek, ki bi ga igranje še lahko pokazalo. Kljub temu se jim je posrečilo postaviti na oder s popolnim uspehom to izrazito slovensko igro.

Če še omenimo skrb za razvedrilo med odmori, smo popisali dogodke tega popoldneva, ki nas je sklical zato, da bi nas seznanil in združil za življenje bodočnosti ob preurejenem litsu "Duhovno življenje".

Ogromno delo so izvršile pridne mamice z organizacijo srečolova, ročne deklice in fantje, ki so postregli s srečkami in bombončki. Vsi so na izdaten način doprinesli k odličnemu uspehu prireditve.

ljenja" in dokaz, da jih je lepo število. Njim tudi gre 220 dobitki, ki so vsi dar prijateljev "Duhovnega živ-

Posebnost in močna privlačnost je bil srečolov z posebno priznanje za dan, ki nam je dal tako lepo za-doščenje.

BEGUNCI IZ KOROŠKE. Slednjič se je vendarle odprla pot. Prvih 181 slovenskih beguncev iz Koroške je prišlo 26. okt. z ladjo "Heinzelman". Med njimi tudi g. svetnik Klemenčič, župnik na Igu. Vse papirje za Argentino ima v redu še nekaj stotin in upamo, da pridejo tudi ti pred Božičem. Za ostale pa se bo uredilo po dogovoru med Argentino in IRO. Na potu je že 140 rojakov.

Begunci iz Primorske, ki čakajo v Italiji, so nekateri že na potu. Drugi pa še nimajo v redu papirjev, ker se niso pravi čas javili Slovenskemu odboru. Sedaj je tukaj oblast ustavila kolektivna dovoljenja za imigracijo, zato je treba, da za vsakega njegovi sorodniki sami ukrenejo potrebno, da dobe "permiso de desembarco". Slovenska pisarna je na razpolago vsem v teh zadevah. Kdor bi kaj potreboval, naj se oglasi najprej pri g. Hladniku. To velja za stare naseljence. Novi pa naj se obračajo kar naravnost na slovensko pisarno, Víctor Martínez 50.

Z ladjo "Olimpia" je iz Italije na potu sedaj 240 rojakov.

USTANOVITELJ ŽOSISTOV P. CARDIN se je te dni mudil v Buenos Airesu na potu v čile. Tukajšnji žosisti so mu priredili lep sprejem in je bilo več javnih zborovanj. Žosisti so tukaj organizirani po nekaterih župnijah in zelo lepo delajo. Po drugih farah imajo pa organizacijo VOC (Vanguardias Obreras Católicas).

✠ **KARDINAL HLOND**, znani prijatelj Slovencev je umrl. Kot salezijanski gojenec je preživel nekaj časa tudi na Radni pri Sevnici, kjer se je naučil slovenskega jezika in je tako slovenski narod imel čast, da je slišal papežkega delegata govoriti slovenski ob priliki euharističnega kongresa in mednarodnega kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani, kjer je bil Hlond papežev delegat. Z njim izgubi poljski narod največjavnega borcea za pravice Cerkve na Poljskem,

VRH SV. MIHAELA. 9. sept. je bila pokopana \dagger Pavla Cotič por. černič, stara 54 let.

GORICA. Umrl je zdravnik dr. Tripano. Iz Maršalovega načrta dobi Gorica 5 milijonov za popravilo na goriškem gradu, 15 milijonov za cerkev v Građu.

TRST. č. g. Janko Kramarič je imenovan za kanonika tržaške vkofije.

č. g. ANDREJ GABROVŠEK živi sicer v Trstu, a bo odšel najbrže kmalu v okolico za kaplana.

ŽAVLE. Brezkončno je vedno zabavljane rdečih patriotov proti duhovništvu, pa vendar ni bilo nikogar, ki bi se spravil na delo za slovensko šolo, šele kaplan č. g. Viktor Bratulič se je lotil zares tega dela in je zbudil slovensko šolo v žavlah, Božičih in Stramarjih. Celo pri sv. Barbari je žel lepe uspehe. Ta duhovnik je pred kratkim prišel v Argentino. Preje je bil kaplan v Borovnici.

BAZOVICA. 3. sept. so se zbrali bratsko titovski in kominformski komunisti ob spominu bazoviških žrtev, čeprav Bidovec in tovariši niso bili niti od daleč komunisti. Tudi Italijani so delali parado.

TOLMIN. Umrl je pevovodja Vinko Fili, star 65 let.

SEDLO. Solzno dolino so zapustili (Cenčič Jožef (Sedlo 6'), Marcola Andrej (Podbela 6), Menič Franc (Stanojšče 12), Cenčič Albin in Rosič Franc (iz Homca).

PULJ-POREČ. Bivši škof Radossi je bil imenovan za nadškofa v Spoletu.

TRST. Škof Santin je obhajal 10-letnico škofovanja pri sv. Justu.

DEVIN. 29. avg. je bila birna, ki jo je opravil goriški nadškof. Pri birni je bilo nad 100 otrok.

AJDOVŠČINA ali zakaj hočejo ljudje romati na Sveto goro. Oblasti bi rade preprečile romanje na Sveto goro. Pa jo je kmet pogruntal, ko so ga vprašali, kaj meni, kako bi se dalo romanje preprečiti brez sile: Mater božjo doli in Tita gori, pa ne bo nobeden več tiščal na Sveto goro.

NABREZINA je tudi imela birno 29. avg. Rdeči agenti so se slednjič le naveličali begati narod, ki je ta dan izpričal svojo vero.

ŠEMPOLAJ je imel birno na god sv. Pelagija 28. avg. Birmancev je bilo 60. Obrede je opravil goriški nadškof.

VRTOJBA. Za mirenski dekanat je bila birna 29. avg. Zakrament je delil mons. Toroš. Pri birni je bilo čez 600 otrok.

RHENBERK. 6. julija je podelil zakrament sv. birne Mons. Toroš. Pri birni je bilo čez 500 otrok.

DOBNERG. Tudi pri nas je bila birna in je prejelo zakrament zelo mnogo otrok.

KOMEN. Brez vsake neprilike je bila birna v juliju. Birmancev je bilo več kot kdaj koli. Tudi kolačev je bilo. Manjkalo je pa vina, ne za birmance, pač pa za botre.

SOLKAN. 6. sept. je bila birna v Solkanu, goriški prestolici. Opravil jo je Mons. Toroš. Trdijo, da je bilo pri birni kakih 3000 otrok, ki so prišli iz vseh krajev. Birna je trajala od 9. do 15. ure. Ni je dolgo, ko so ljudje pod pritiskom komunistov odklanjali ta zakrament. Sedaj so hodili nekateri po 4 ure daleč peš, da so ga mogli prejeti. Ves čas so bile gostilne suhe. Odrle so se žele popoldne po 16. uri, ko se je začel nastop pevskih zborov "tovariških društev".

KOMEN. Na Veliki šmaren je bila taka toča, kot je ljudje ne pomnijo. Vso trto je oklestila.

POSTOJNA. Pojavil se je tifus. Ista bolezen se je pojavila tudi v Brdih.

ŠENT JOŠT NAD VRHNIKO je bil spet letos v januarju pozorišče krvavih dogodkov, podobno kot v dnehi, ko je tam bila ustanovljena prva vaška straža. Žakljeva družina je bila spet to pot središče pozornosti. Peter Sečnik iz Lutajnov je ovadil komunistom, da se mudita pri žakljevih sin Jakob žakelj in Božidar Berlot, ki sta prišla obiskat svoje iz begunstva. OZNA je hišo obkolila in pri spopadu je bil Berlot ubit, Jakob je pa utekel. Vse člane družine je OZNA odjeljala, tudi 68 let staro mater in vsi so bili obsojeni, domačija pa podržavljena. Novi stanovalci so sezgali križ, ki je 9 let visel na častnem mestu hiše, ki je bila l. 1858 zgrajena. Družino žakljevo je leta 1941 prvič pregnala Gestapo, sedaj jo je pa OZNA.

SV. JOŠT NAD KRANJEM ima menda že obnovljeno cerkev, katero je poškodoval ogenj pred tremi leti. Beremo, da je bilo 22. avgusta gori žegnanje z mašo ob 6. in pol 10. uri.

SV. LUCIJA PRI SKARUČNI je imela žegnanje 1. avg. z dvema mašama in govorom ter večernicami popoldne.

STRME NJIVE (Kolovrat) je bilo opravilo 8. avg. z dvojno mašo in pridigo tudi prejšnji večer. Vselej je povsod tudi veliko spovedovanje.

MEDVODE. Na Tehovcu je bila 8. sept. slovesna sveta maša ob priliki 400 letnice posvetitve podružnice, katero je posvetil škof Urban Tekstor.

DVA NOVOMAŠNIKA. V ŠKOFJI LOKI v kap. cerkvi je bil posvečen fr. METOD JERSIN iz Golega. 2. avg. je novomašnik imel istotako prvo sveto mašo. Posvetil ga je škof Mons. Vovk. V Zagrebu je bil posvečen 31. julija jezuit P. RADEGOST GRAFENAUER.

DOBROVA pri Ljubljani. Znana romanja med šmarnimi mašami so se tudi letos vršila in bila zelo obiskana. Vsako nedeljo so bile 3 svete maše. Sklepna slovesnost je bila na dan Marijinega imena (12. sept.).

NA ZAPLAZU je bila 15. avgusta slovesnost ob 10. uri.

NA STOPNEM pri škocjanu je bila letos v sveče obnovljeni cerkvi spet običajna romarska pobožnost v petek po Veliki maši (20. avg.).

TRI FARE PRI METLIKI so imele trifariško žegnanje po običajnem redu 29. avg. in 5. septembra (na Jernejevo in na Angeljsko nedeljo).

KUM. Na Jernejevo nedeljo sta bili dve maši, prva pri sv. Neži, druga pa pri Sv. Joštu.

TEOLOŠKA FAKULTETA V LJUBLJANI je vršila vpisovanje bogoslovcev v septembru. 1. okt. so se začela predavanja. V škofijo so se javili bogoslovci 11. sept.

VELESOVO. Običajna romarska pobožnost za Mali šmaren se je vršila tudi s popoldansko procesijo in pridigo.

STRANJE PRI KAMNIKU. Cerkev sv. Benedikta je postala žrtev vojne. Nemci so jo spremenili v svojo trdnjavo. Preživele so vojno le podrti stene. Sedaj so pa stranjani svoj božji hram ne le obnovili, temveč tudi povečali in na krasen način ozaljšali. 5. sept. je mons. Vovk novo cerkev posvetil. Tedaj je bilo pri birni 368 otrok.

BIRMANIH V LJ. ŠKOFIJI je bilo letos 3623 birmancev. Po binkoštih je ljubljanski pomožni škof mons. Anton Vovk nadaljeval z birmovanjem v vrhniški dekaniji, nato pa v višnjegorski

in cerkniški dekaniji. Pri birni je bilo: v Borovnici 185, v Prešerju 161, v Rakitni 60, v Višnji gori 280, v Stični 185, v št. Vidu 449, v žalni 77, v št. Juriju pri Grosupljem 120, na Lipoglavu 14, v Kopanju 120, v Šmarju 175, na Polici 78, v Grahovem 85, v Starem trgu pri Ložu 281, v Babnem polju 92, na Blokah 233, pri Sv. Trojici nad Cerknico 74, pri Sv. Vidu nad Cerknico 115, v Begunjah 113, v Cerknici 227, v Planini 167, na Uncu 70 in na Rakeku 120.

PIJ X. - svetniški papež. Letos je bilo 90 let, ko je imel novo mašo ta sveti mož, ki je nasledil na Petrovem prestolu Leona XIII. in je za vedno zatisnil oči l. 1915 v času prve velike vojne. Njegovo sveto življenje in delavnost, ki je iz revnega pismonoševca sina postal duhovnik, bil 9 let kaplan, 9 let župnik, 9 let kanonik, pozneje škof, kardinal in papež, ki je z energičnimi ukrepi reorganiziral mnoge stvari v cerkveni disciplini in zakonodaji, je pač nekaj izrednega. Ob priliki 90-letnice njegove nove maše se je spet obnovila pobuda za njegovo kanonizacijo.

BLED. Na Blejski Dobravi so letos z uspehom dovršili prekopavanje starih grobov iz 9. in 10. stoletja. Našli so več zapeljivih, verižic, prstanov, zaponk in drugega okrasja iz stekla, jantarja in kovin. Izkopavanje je vodil ljubljanski muzej.

NEKAJ PREKMURSKIH. V ČERENSOVCI je umro Ignac Gabor (žuničev), ki je bio nekda v Clevelandi.

LETINA V PREKMURJI. Kromplini po dnevni njivaj so prejšli, po breznom so ešče precj obrodili. Po dnevnom je tudi kukarica zažutila. Za žetvo pa vsi pravijo, ka je bila bouša kak lani. Stalne so pa pritožbe, ka za silje, ka morejo na dravo dati, skoro nikaj ne do-bijo.

Z VOZE so prišli domov na torjansko faro Rev. števan Tivadar. Prijatelji v Clevelandi so jin poslali blago, ka so se oblekli, ar so prišli z voze skoro brezj vsakęga gvanta.

KLV. TKALEC IVAN, salezijanski duhovnik, ęteri so lani prišli s staroga kraja, so odšli na novo mesto St. Francis School, Watsonville, California. Njegov tovariš Rev. Pavel so ostali na svojem mestu v Richmond, Calif.

HODNIKOV OĀA s čerensovec joča Mr. Hodnika v Clevelandi) so bili nekaj dni v špitali v Soboti i so se že povrnoli v čerensovc. To je bilo prvokrat, ka so bili onj v špitali. Želimo jim trdno zdravje.

IZ PREKMURJA mam o pet samo poročla, kak morejo državi silje krej davati. V čerensovcj so najbolę dali, tudi Srednja Bistrica je dala vse, kak so predpisali. Odranci so ne šteli dati. Petdeset kmetov bi moglo dati, pa je prišlo samo 30. Oj vsej žbirališč vozijo z lendarskoga okraja v Lendavo v švarcov mlin. V Turnišću in na Gaberji

(Sledi na str. 182)

Obveščam sorojake, da sem začel s fotografiranjem. - Po naročilu bom izgotavljal slike iz begunskega življenja v Italiji in iz potovanja čez Nemčijo v Argentino (Steward). Izdeloval bom tudi vsakovrstna fotografska dela solidno, hitro in poceni. - Priporočam se vsem Slovencem!

FOTO LOJZE RIJAVEC
ALVARADO 350, Ramos Mejia FCO
T. E. 658 - (R. M.) 0827

Promesas Engañosas

Cap. XIII

¿COMO SE EXPLICA PUES EL EXITO DE LA URSS?

1. LAS RIQUEZAS NACIONALES.
2. EL PATRIOTISMO.
3. LAS CONDICIONES ESPECIALES DEL CAMPESINO RUSO.
4. LA DISCIPLINA FERREA.
5. EL FACTOR SOBRENATURAL.

Los simpatizantes del comunismo admiran los éxitos económicos y sobre todo militares de Rusia Soviética. El hecho de haber podido hacer frente a un ejército tan formidable como aquél de Hitler, les parece argumento poderoso en pro del comunismo. La realización de obras gigantescas industriales que llevó a cabo el Soviet les deslumbra por otro lado. Nos toca pues como punto final, aclarar también este hecho.

1. LAS RIQUEZAS NACIONALES.

Rusia es un país inmenso de riquezas incalculables en minerales, energías hidráulicas, posibilidades agrícolas y elemento humano. Comparando la América del Norte de hace 50 años con la de hoy, también se nota un progreso inmenso, pero a nadie sorprende. La misma Argentina de hoy dió pasos tan gigantescos durante los últimos 20 años que cada observador queda admirado. Si es posible un adelanto tan notable en los países del continente nuevo y con gente egoísta en medio de la libertad de competencia y deslealtad de tantos aventureros, que con sus intereses mezquinos personales ponían muchísimas trabas a los planes del capital, es natural que en un país, donde una disciplina férrea coordina, todas las energías del pueblo, sean alcanzados resultados notables.

El problema del progreso ruso reclama nada más que un plan bien calculado y organización de las energías. Según hemos visto, los dirigentes rusos no tropiezan con ninguna especie de obstáculos: ni huelgas, ni competencia, ni obstrucción, ni sabotaje. Con el sacrificio de la libertad individual de la inmensa masa de 180 millones de habitantes, con el trabajo esclavo de todos ellos, es el progreso soviético tan explicable como las admirables construcciones de las pirámides faraónicas, levantadas con sudor y sangre sobre los huesos de centenares de miles de esclavos. Entre los engranajes de los aviones soviéticos no aparecengotas ni de sudor, ni de lágrimas ni de sangre. Sólo se oye el himno de gloria, reproducido por el profundo y místico patriotismo ruso que impulsó al pueblo a aportar su supremo esfuerzo para salvar su patria amenazada y para contribuir con eso para que terminen los años de sufrimientos, impuestos por los capitalistas al pueblo ruso, según la explicación comunista para la gente soviética.

2. EL PATRIOTISMO RUSO

es famoso. No hay pueblo que tenga más cariño a su "Madre Patria". En vista del peligro externo no era por eso difícil impulsar al pueblo al máximo esfuerzo tanto en la industria y campo cuanto en el frente de batalla, pues se trataba de salvar la patria. Además aprovechó el comunismo la ocasión para subrayar: ahora ha llegado el supremo momento. Se trata de destruir definitivamente a los enemigos de la gente proletaria con lo cual terminarán los sufrimientos que padece el pueblo soviético transitoriamente, hasta que sus adversarios sean derrotados y luego establecido el paraíso terreno prometido.

VEČERI SE

Vesolje kroži,
Bogá razkriva...

Mrak prostor oži,
dan noč obliva.

Raván se krčl,
v pepel pogreza.

Kot prazni vrči
pod zvezde seza.

Sree je žejno,
a vrči prazni...

Trpim brezmejno
v tej žeji blazni!

O, Bog, natoči
rocoj se vame!

Tvoj mir sijoči
me naj objame!

Bogdan Budnik.

Con este capítulo de las Promesas engañosas llegamos al término del libro que publicó en esloveno el Dr. IVAN AHČIN, actualmente profesor del Seminario Mayor de San Luis.

Estamos empeñados en hallar a una casa editorial para que costee la publicación de ese libro que es una síntesis clara y bastante completa sobre el comunismo.

Convencidos así los rusos, de que con ese supremo esfuerzo llegarían a su término los sufrimientos, no escatimaban ni sudor ni sangre. Y para que resultara más fácil estimular en el pueblo el patriotismo, —que en la ideología comunista estricta es considerado como una estupidez burguesa, pero en el caso dado servía algo—, se relajaron también las restricciones puestas a la religión.

La mezcla de todos esos sentimientos, el patriótico, religioso y social despertaron en el ruso su entusiasmo para la acción salvadora y duplicaron los resultados del esfuerzo ordinario. Y eso no solo durante el tiempo de la guerra sino también anteriormente, en aquella parte de gente que abrazó el comunismo sugestionada con el misticismo propio del alma rusa.

Así hubo frecuentes casos en que llegaron a la guerra tropas de muy en el interior del país, hasta donde no siquiera alcanzaron las innovaciones comu-

nistas. Con sus estandartes religiosos, con su sacerdote y cantando cantos religiosos y antiguos himnos patrióticos acudieron para salvar a su patria del peligro de gente demoniaca, que invadió a la Santa Rusia.

3. LAS CONDICIONES ESPECIALES DEL CAMPESINO RUSO

dan otra razón para el éxito del comunismo en Rusia. Las condiciones sociales de la Rusia zarista eran para el "muyik" (campesino ruso) muy malas. La gran mayoría de las tierras pertenecía a los condes, los pequeños terratenientes (kulaks) eran bastante pocos. Más del 90% de la gente campesina ha trabajado como peón de estancieros, viviendo en sus miserables ranchos una vida esclava, sin poder disponer de nada, ni de la pequeña granja que trabaja por su cuenta, ni de la casa en la cual vivía, ni de sus hijos que ya tenían su destino fijo: seguir como peones del mismo estanciero.

No ha de sorprender pues que el comunismo con su promesa, de "dar los campos a quien los trabaja" entusiasmará a esa gente. Claro que las esperanzas se vieron en mucho defraudadas, pero con todo, el muyik fué librado del dueño antiguo, frecuentemente mezquino y criminalmente abusador. A través de muchas fases que tuvo la evolución del campesino ruso bajo el mando comunista, aunque grandemente desilusionado, ha ganado en algo y si no e notro, por lo menos en eso de ver humillado a su dueño anterior, tantas veces muy odiado. Los que socialmente y económicamente salieron perdiendo, eran menos en número, pues todos los muyiks salieron ganando, si ya no lo prometido pero por lo menos la esperanza del paraíso "que vendrá, cuando el comunismo elimine a todos los enemigos de la gente proletaria."

El ruso, sencillo, de sentimientos muy nobles, aceptó al comunismo con el idealismo con que los primeros cristianos el evangelio. Lo tomó como la idea que ha de eliminar del mundo todas las injusticias sociales, aceptando el deber de luchar y sacrificar todo lo que sea necesario. El pueblo que conservó la nobleza del corazón, como el ruso, al cual el egoísmo y materialismo, vicios de la cultura occidental, no corrompieron anteriormente, aceptó la leyenda comunista del paraíso terreno, creyendo en los propagandistas con confianza absoluta, hasta que se convenció del trágico engaño contra lo cual ya no pudo levantarse.

4. LA DISCIPLINA FERREA.

El hombre ruso, siempre acostubrado a doblegar sus hombros, aceptó la situación nueva con la resignación propia de esa gente. Jamás ha tenido ganas de rebelarse contra la autoridad, menos todavía contra un poder que elimina tan inexorablemente a quien se atreve a pensar de otra manera que la oficial.

Por cierto que hubo también alguna oposición, pero frente a un pueblo como el ruso, fatalista, aceptando el sufrimiento como un deber inevitable de la vida, ha tomado la autoridad comunista medidas tan enérgicas, que ya se pasaron los deseos a todos de exponerse a tales suplicios como cayeron sobre aquellos a quienes alcanzó alguna sospecha. Los vejámenes durante los exámenes judiciales, los oprobios en los procesos, la ejecución humillante, la red de espionaje, la policía secreta, la desconfianza mutua surtieron efecto en la gente que prudentemente quedó calladita. Vigilados a cada paso por los agentes secretos, entremezclados entre los socios del partido comunista, sin saber quienes son sus aliados, optaron por callarse aquellos que sabían algo o sentían algún sentimiento contrario, y así hasta pudo

formarse un ambiente como si el mundo estuviera conforme con la situación, ya que nadie se atrevió a decir media palabra en contra.

Los millones de gente, asesinados por no simpatizar con las nuevas ideas, pusieron claramente de manifiesto, que no hay otra cosa que hacer sino obedecer ciegamente. La gente aceptó el hecho, de que no tienen derecho a desaprobar las disposiciones del partido comunista y ni siquiera pensar a su manera. El diario, el teatro, el cine, la fábrica, la escuela, la asamblea, el mitín, la radio, el barrendero, el policía, el empleado, hasta las paredes llenas de propaganda reproducían una sola voz e imponían una sola voluntad inexorable: el programa comunista. Todo quedó sugestionado y subyugado hasta tal punto, que no hubo posibilidad de rebelarse.

Nadie tuvo derecho a quejarse, nadie pudo protestar, nadie opinar diferente que el director, nadie pudo detener su paso según su deseo, sino que todo siguió su marcha como el engranaje de una máquina. Al único fin, que impuso a la empresa el partido comunista, tuvo que subordinarse ciegamente todo. Ni razones de familia, ni de salud, ni de capacidad se admitían. Los cadáveres destrozados por las máquinas por mala organización del trabajo, no paralizaron por razones humanitarias ni por un momento la marcha febril de la fábrica de cañones, tanques y aviones... ¿Qué importa un hombre más o menos!...

¿Quién no ve que el éxito material de una industria que trabaja con tal carrera ha de dar resultados grandes! En tal manera: cuando se paga cuanto se quiere, cuando se obliga al trabajo ilimitado, cuando se reprime cualquier señal de insubordinación con castigos durísimos, pueden construirse canales largos, rascacielos admirables, carreteras que cruzan pantanos.

Pero no es la idea comunista ni el entusiasmo del pueblo que rindió tales resultados sino es el látigo, la amenaza del hambre, calabozo y horca que lleva adelante el progreso material sobre cual se glorían los cabeceillos cofunistas y debajo del cual corren los ríos de lágrimas de la gente, privada de lo más esencial que necesita el hombre: la felicidad de un hogar tranquilo.

Así se ven los resultados materiales, pero ¿para qué sirven, si no hacen felices a los que deberían de disfrutar el producto de su trabajo? Crean riquezas y bienestar; pero ¿para quién? Llenos tienen los oídos de la palabra "pueblo", "para el pueblo" y "del pueblo", pero el pueblo tiene tanto derecho a las riquezas creadas por su esfuerzos como el caballo al trigo que transporta.

5. EL FACTOR SOBRENATURAL.

En una época materialista y racionalista se toma poco en cuenta al mundo metafísico. Dios, los espíritus buenos y malos preocupan muy poco al pensamiento humano. Sin embargo son una realidad grandísima.

No sólo en la historia se ve el dedo de Dios, sino también en el presente actúan fuerzas invisibles de Dios, angélicas y demoníacas.

A pesar de tantas preocupaciones y empeños humanos para las cosas de este mundo queda siempre como suprema la realidad, de que esta vida no es más que travesía por el valle de lágrimas, es prueba, en la cual cada hombre ha de poner de manifiesto su valor moral y ganar méritos para la eternidad.

De un lado nos estimula Dios inspirándonos por intermedio de los ángeles buenos; por otro lado interviene el demonio, para desviarnos del destino eterno en el cielo.

Según la palabra mismo de Jesucristo tiene el demonio en este mundo mucho poder. Cuanto más se aleja la humanidad de Dios, tanto más crece el poder

Za pet pesov drobiža

Naslednji večer je Tone čakal in čakal.

Sprehajal se je pred Emigrantskim hotelom, stopil zdaj pa zdaj tudi malo proti Retiru, pa Jaka ni bilo od nikoder.

“No, če ga ni nocoj, bo pa prišel jutri”, se je tolažil in stopil, da si ogleda buenosaireški ko'odvor. Zavil je mimo angleškega turna in že stal pred veliko zgradbo.

Koliko ljudi se je čutil Tone, eni ven, drugi noter. Vsakemu se mudi po svojih opravkih ali pa domov. Jaz pa nimam ne doma ne de'a. Ne mudi se mi nikamor. Nihče me ne čaka ne tu ne tam.

Res, čisto od kraja bo treba začeti, je ugotavljal.

Stopil je v postajno poslopje. Povsod gneča. Tone se je hitro naveličal množice in se vrnil spet ven na trg. Z najvišje stopnice pred kolodvorom se je razgledoval.

Pred njim se je valila gneča ljudi in vozil. Tramvajji, kolektivi, omnibusi, vsako minuto jih nič koliko pride in nič koliko odide.

Vse drugače kot doma. Še v Ljubljani ni bilo takega drenja, je presojal Tone in se pričel razgledovati po hišah. Doslej je poznal samo Emigrantski hotel, pa še tistega bi komaj našel, če ne bi bilo tam okrog polno jamborov, ki so štrleli preko streh. Na desno stran so se dvigale pred njim same visoke palače, tako čudno grajene, da za nekatere niti ne veš, ali so cerkve ali navadne hiše.

Tam gori pa ne bi hotel živeti, je zrl Tone v najvišji nebotičnik. Previsoko je. To mora pihati gori. Spomnil se je, kako je pihalo doma v cerkvenem stolpu, kadar so šli pritrkavat. Kako šele piha tu, ko je najmanj petkrat višje.

Imelo ga je, da bi si šel ogledat tiste nebotičnike od blizu, pa še kar ni upal.

Zgubim se kakor v Trnovskem gozdu. Boljše bo, da počakam, da pride Jaka in me popelje on. Kako bi se sam priprašal do Retira nazaj, ko ljudje okrog mene tako čudno govorijo, da jih popolnoma nič ne razumem. Čeprav sem že dosti star, sem nebogljen, kot tista punčka, ki je prišla z mano v Ljubljano in se zgubila. Pred nunsko cerkvijo je stala in vsa objokana spraševala mimoidoče, če so videli kje njeno mamo v rjavi jopi in črni ruti, brez male deklice poleg sebe.

Tone je rajše krenil na levo proti vodi. Tam se mu je zdelo varneje.

Dokler sem pri obrežju, sem na dobrem. Še vedno lahko najdem emigrantski hotel, tudi če grem uro daleč odtod. Kar lepo za vodo bi se vračal in ni spak, da ga ne bi našel.

Že je obstal pred drugim poslopjem, nekoliko manjšem od prvega. Bog ve, kaj je pa spet tu notri, ko prihaja in odhaja toliko ljudi. Kar pogledat pojdem.

In je vstopil. Tudi to poslopje je bilo kolodvor.

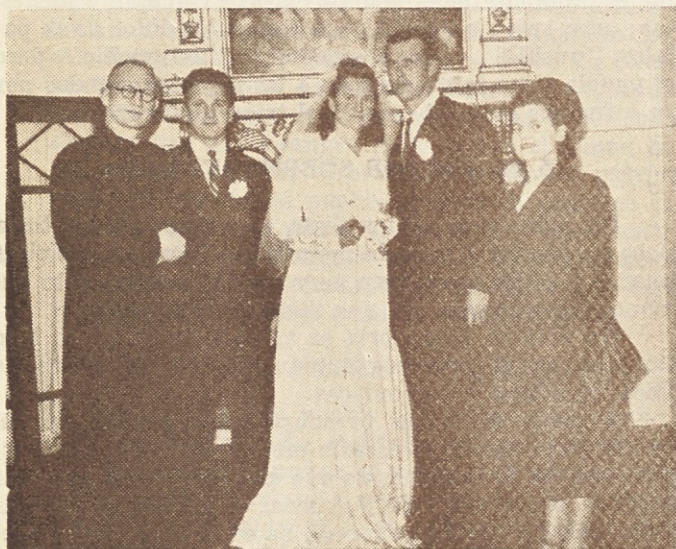
Seveda, mestu kot je Buenos Aires je treba več kolodvorov. Pa so naredili enega brž zraven, da mesto zgleda imenitnejše. Gospodarsko pa to ni, je modroval. Pri nas doma smo kozolec samo razširili, če je bil premajhen. Tu pa gredo in naredijo kolodvor zraven kolodvora, tako je sodil Tone s svojo kmečko modrostjo.

Zmajevaje z glavo je šel dalje in obstal pred nekoliko nižjo zgradbo.

To morajo biti skladišča ali kaj podobnega, je modroval in ogledoval poslopje. Nak, je ugotovil takoj nate. Čemu je pa spet toliko ljudi. Praznično so oblečeni in kupujejo listke pri okencih. Če bi bilo skladišče, bi videl tu samo delovniško oblečene ljudi in celo vrsto tovornih voz.

Tudi to je kolodvor, je končno dognal. Le kaj je

del demonio. Cuanto menos se respeta la cruz, cuanto más se abandona la iglesia y la oración, cuanto menos se practica la mortificación; cuanto más se piensa en lo terreno y cuanto menos en lo celestial, tanto mayor dominio adquiere el demonio sobre el hombre. Tan es así,

El día 10 de oct. bendijó el P. Juan el enlace de su hermanita Angela, que llegó de Europa en enero pp. Luego de haber asistido en Eslovenia, hace varios años, los matrimonios de 7 hermanas, le tocó en la Argentina el casamiento de la menor de ellas. El novio Mirko Špacapan es también esloveno de una distinguida familia de Goricia.

En la foto aparecen también los padrinos: Ignacio Hladnik y Marija Čuk.

que en la época actual estamos volviendo a los tiempos del paganismo, en que el demonio ha tenido altares como Dios.

Ya no se trata ahora, como en los siglos pasados, de la apostasia individual y de pecados escondidos, sino que contra la fe de Jesucristo, que es la fe del amor, ha levantado el demonio su propia fe, la del odio. Contra la Iglesia de Jesucristo se levantó la de satanás que es el comunismo ateo organizado, compenetrado de odio contra todo cuanto lleva el nombre cristiano.

He aquí el último factor y el más decisivo, al cual se deben los éxitos materiales y el progreso desumbrante del comunismo. El poder demoníaco es en este mundo, por la admisión divina, siempre grande. Dios lo permite, para que el hombre luche también contra este engaño, para que se haga más merecedor de la dicha a que aspira su corazón.

Así celebra el comunismo satán'co su marcha triunfal a través de montones de cadáveres, ríos de sangre y lágrimas, hasta que la humanidad no llegue a reconocer su error fatal sepultada en las ruinas de la grandiosidad efímera de la quimera comunista.

El demonio ha luchado contra Dios siempre, pero jamás puso el hombre a su disposición tantos inventos y jamás apostató de Dios de una manera tan trágica, por eso puede satanás obrar cosas tan deslumbrantes.

Para los malos está allí su completa perdición, para los buenos empero un campo para heroicas luchas y Iglesia. Sólo no podemos saber si no es este ya el último

Pero perecerá también este enemigo de Dios y de la hasta para glorioso martirio.

acto de la tragedia humana.

bilo treba treh. V Ljubljani smo imeli tri mostove, v Lurdu, pravijo, da so tri cerkve ena vrh druge, tu imajo pa tri kolodvore vstric. In tale zadnji je tak, da bi ga naj kar skrili, ne pa novodošlim prav pred nos postavili. Kaj če bi imeli za prvi razred posebni kolodvor, za drugi razred svojega in tudi za tretji razred posebnega? Pri nas so bili različni le vozovi in čakalnice na kolodvoru. Čudno, res!

Tone je šel dalje in spet prišel do visoke stavbe.

Ali bo to že četrti kolodvor? je ugibal. Pa ni bil, čeprav bi za to pristojal.

Zdaj se je Tone zmotil kot onegavi Gašper, ki mu je prebrisani Miha zastavljal uganke.

Miha je vprašal Gašperja:

“Z ‘a’ se začne, črno je in dve luknji ima”.

“Ne vem”, je Gašper skomizgnil z rameni.

“To je an par čevljev”, je ponosno povedal Miha. “Kaj pa je to”, je spraševal dalje: “Z ‘d’ se začne, črno je in štiri luknje ima.”

Gašper spet ni vedel.

“To sta dva para čevljev”, je razložil Miha.

“Kaj pa je to”, s “č” se začne, višnjevo je in češpljevo košičico ima v sredi”.

“Zdaj me pa ne boš več”, so se Gašperju zasvetile oči, “to so pa trije pari čevljev”.

“Kaj še, se je zasmel Miha, “to je češplja”.

Tone se je smejal, ko se je spomnil onih dveh modrijanov, korajže pa le ni imel, da bi hodil dalje. Lahko se mi pripeti, kot se mi je nekoč v Ljubljani, ko sem šel obiskat sosedovega Tomaža, ki je ležal v bolnici.

Tone se je dobro spominjal tiste poti. Doma so mu naročili, naj gre kar na železnico, potem malo v desno in spet malo v levo, pa bo prišel na Zaloško cesto. Tam je bolnica. Tone je šel za železnico, zavil malo v desno, in nato malo v levo, prišel na Zaloško cesto in jo pri mahal naravnost v Zalogo.

“Tu nekje bi pa že morala biti bolnica, si je mislil Tone in vprašal prvega, ki ga je srečal, kako daleč je še do Splošne bolnice.

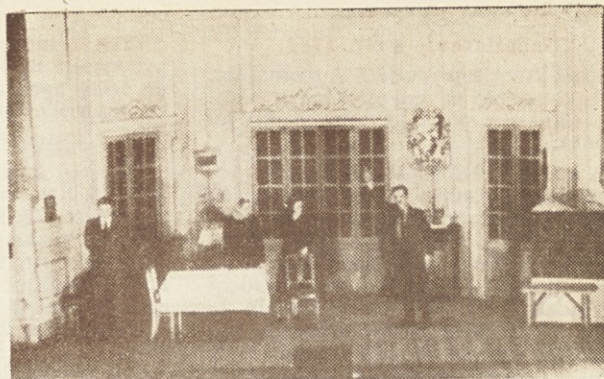
Tu je ni. V Ljubljani je, mu je odgovoril mimoidoči.

Hudirja, se je ustrašil Tone. Moral je nazaj po Zaloški cesti in ob petih popoldne obstal pred bolnico. Sosedovega Tomaža pa le ni videl.

Po Emigrantskem hotelu so medtem iskali Toneta po vseh koncih in krajih. Jaka ga je prišel iskat kot je obljubil. Noč se je že delala, Toneta pa še ni bilo od nikoder. Končno je le prišel, ravno ko se je Jaka odpravljal.

“Kod pa motoviliš sam”, ga je Jaka okregal.

“Saj ne bom več”, je bil Tone ves ponižen. Hodil sem in hodil, pa okrog samih kolodvorov. Še zdaj ne vem dobro, ali so res trije, ali pa sem šel trikrat okoli enega... Človek je pa res čisto zmešan, ko pride na tuja tla... Še vprašati ne moreš ničesar. Sem poskušal vprašati nekoga za pot, pa sploh ne vem, kaj mi je odgovoril. Kar naprej je gonil svojo: “Mire, por aka, por

La escena del primer acto del Drama “EL HOGAR.”
Pogled na oder ob prvem dejanju. Foto Erjavec

aža, pasar, venir in še en tak hudir. Pa še grdo se je držal. Za roke me je zgrabil in hotel vleči.”

Da me kam zavleče in okrade, sem si mislil. Nak! Iztrgal sem se mu in zbežal. Okrog naju se je nabralo polno ljudi. Ko sem mu ušel, so se pričeli smejati na vse grlo.

Mislil, da so se smejali njemu, ki mu je spodletel tatinski načrt. Meni se niso imeli za kaj.

Zdaj pa pojdi z menoj. Te jaz popeljem po mestu, da spet kakšne ne nakališ, je ukazal Jaka in Tone mu je sledil rade volje. Zavila sta naravnost v sredino mesta, da Tone vidi, kako izgleda Buenos Aires zvečer.

Kako so se bleščala izložbena okna. Luči vseh barv, napisi, ki so se sami sebe pisali po stenah in strehah, zdaj rdeče, zdaj zeleno in v vseh barvah. Tone je gledal in pozabil hoditi in se ogibati mimoidočih, ki so se zaletavali vanj, on pa vanje.

Pazi na ljudi, ga je opozoril Jaka.

Naj oni pazijo name, ki so že dolgo tu. Kaj pa jaz vem, kako je treba hoditi po Buenos Airesu. Jaz imam bolj pravico ogledovati, ker sem prvič tu, oni pa vse to vidijo vsak večer.

Počasi sta se prerivala dalje. Izložbena okna so bila vedno lepša in svetlejša, posebno pri urarjih in draguljarjih.

Kakšno bogastvo!

“Koliko zlata in dragih kamnov, se je čudil Tone.

“Kaj ti veš”, je menil Jaka. “To je vse ponarejeno, umetno, sintetično ali ne vem, kako bi ti rekel, da bi me lažje razumel”.

Potem je pa vse zanič in sleparija. Tone se je spomnil, kaj se je dogodilo medvejskemu mežnarju, ki je kupil umetno kadilo. Na Belo nedeljo je bilo žeganje in tedaj je bilo treba kadila. ker je bila slovesna maša. Po maši je bil blagoslov. Mežnar je prinesel kadilo in kadilnico ministrantu, sam pa držal kadilo, da ga je župnik lahko dosegel in nasul v žerjavico. Po cerkvi je zadišalo kot bi žgal kravje parklje. Vidiš, Jaka, umetno je vse tako. Sama sleparija.

Bolj se sveti, slabše je, je pritrtil Jaka.

(Se nadaljuje)

CASA “BOYU”

OLAZABAL 2336 pol kvadre od vogla Cabilda 2300)

Trgovina z urami, zlatino, srebrnino in nakitom. Slovensko podjetje z lepo in okusno izbiro. — Popravila ur in zlatnine vestna in točna. Našim rojakom, slovenskim kupcem dajemo poseben popust.

Obiščite nas, da se prepričate!

Odprto vsak dan od 9. do 12.30 in od 15 do 20.

SLOVENIJA V SLIKAH

Album 250 izbranih slik iz vseh strani slovenske zemlje na razpolago. — Cena 15.— \$.

MOLITVENIKI

Na razpolago so Kristus Kraljuj (š 5.—) in Večna Molitev (š 10.—) nova izdaja.

so mogli kmetje pripeljati 9. avgustaša. Velko zbirališče za gornji kraj je Cankova. Cankova sama je dala dozdej jako malo.

NA VELKO MEŠO V TURNIŠČI (15. avgustaša) je vsake leto proščenje. Letos je bilo slovesno pa žalostno kak ešče znan nikdar ne. Bio je lep den in jezere i jezere naroda je prihajalo pjrek po rodnom polji v procesijaj k Materi Boznoj v torjanskoj cerkvi. Vsa pokrajna je rumila od pobožni pesmi. Oltar je bio postavljeni zvunaj ar telši narod ne bi mogoel v cerkev, čeravno je velka. Tam je bila predga i slovesna meša. Madžarski romari, steri od nekda tudi prihajajo na te den k torjanskoj Materi Boznoj, so meli svojo predgo v staroj cerkvi. Žalostno je bilo samo to, ka so neštérni brezbožni komunisti na zluk vozili mimo zidno opeko. Ešče najbolje je pa narod presunilo, ka so komunistički oblastniki odednali torjanskoga duhovnika. Torjanski plehanuš i dekan so pa itak že dve leti v vozi.

STARE IN ONEMOGLE SELIJO. Ti so bili doslej v raznih ljubljanskih zavodih. Toda Ljubljani primanjkuje prostorov. Namesto da bi zidali, zavzemajo raje že sezidane zavode in jih preurede po svoje. Domove za stare in onemogle bodo spremenili v zavode za študente, ki prihajajo študirat v Ljubljano.

Stare in onemogle bodo preselili v prazne graščine na štajerskem, in sicer v Gornjo Radgono, v Dornavo pri Ptuj, v Jelšegrad pri šmarju pri Jelšah ter v Hrastovac v Slovenskih gorah. Vsi ti gradovi so podržavljeni. Prostorji v teh nekdanjih graščinah so po poročilih listov preurejeni v ta namen.

Ker se je izkazalo, da tem bednim siromakom "tovarišice" bolničarke nočejo streči, je začela oblast pogajanja z usmiljenkami, da bi one prevzele te hiše. Tako upajo, da bodo usmiljenke spet dobile pot do svojega pravega dela. Predstojništvo je že poklicalo nekatero iz njihovih domov, kamor so šle tedaj, ko jih je oblast razgnala.

ZAVRATEC. Za vedno se je poslovil priljubljeni župnik Miklavčič, ki je župnikoval zavračanom blizu 40 let.

NOVA MAŠA V LITIJI. Litija je postala samostojna župnija šele leta 1936, zato je bila to tudi prva nova maša v tej župniji. Novomašnik Franc Zaplata je zapel prvo slovesno sveto mašo 11. julija. Pismo iz Litijske opisuje, da je bila slovesnost nad vse lepa, posebno za sedanje čase. Cerkev je bila okrašena, da še nikoli tako in ljudstva se je trlo. Celo vreme je bilo lepo prav za novo mašo. Le eno je kazilo slovesnost in spominjalo na resnost časov. Novomašniku bi moral govoriti upravitelj šentpeterske župnije iz Ljubljane Ivan Pavlin. Toda ta je bil v tem času obsoben na 18 let ječe prisilnega dela in ni mogel priti. Pač velik opomin mlademu duhovniku, da mora biti pripravljen na velike preizkušnje.

MAKS STANONIK POD KLJUČEM. Iz Ljubljane smo dobili vest, da so iz neznanega vzroka zaprli ljubljanskega kateheeta Maksa Stanonika.

LAŠKI KOMUNISTI O VERNOSTI SLOVENCEV. Laški komunist, ki je živel nekaj časa pri "tovariših" v Ljubljani, piše o vernosti slovenskega naroda. Pravi, da je treba nekaj časa bivati v Sloveniji, da kdo spozna vernost tega ljudstva. Cerkev so vsako nedeljo bolj polne kakor v Italiji ob največjih praznikih, četudi tedaj komunisti korak za korakom sušajo odtrgati ljudstvo od

cerkve, četudi napravijo ogromno škodo pri vzgoji mladine, kar tako na hitro ne bodo speljali svojega protiverskega komunističnega programa.

SVETO LETO 1950

Na svoj godovni dan 2. junija je papež Pij XII. naznanil, da bo leto 1950 sveto leto, 25. sveto leto v zgodovini sv. Cerkve. Vsako sveto leto je čas izrednih duhovnih pravic in milosti in privabi v Rim milijone romarjev. Tako je bilo zadnjih sedem stoletij.

Navada je, da se sveto leto začne na sveti večer s tem, da se odprejo posebna, sicer zazidana vrata v baziliko sv. Petra. Sv. oče udari nanje trikrat z zlatim kladivom. To pomeni začetek svetega leta. Za zlato kladivo pa zberejo denar verniki po celem svetu. Istočasno odprejo kardinali podobno zazidana vrata pri vsaki izmed ostalih štirih važnejših bazilikah v Rimu. Kardinale izbere za to čast papež sam. Ko pa sveto leto mine, tista vrata v baziliki sv. Petra in drugih štirih bazilikah spet zazidajo.

Začetek praznovanja svetega leta se ga nazaj do časa Mojzesa, ko je hebrejska postava določevala, da je vsako 50. leto jubilejno leto, ko morajo biti dolgoviti odpuščeni in sužnji osvobojeni. V krščanski cerkvi gre seveda za duhovne dolgove in duhovno bogastvo.

Od kraja so praznovali sveto leto vsakih sto let. Prvo sveto leto, ki so nam o njem ohranjeni zanesljivi podatki, je bilo leto 1300, ko je vladal papež Bonifacij VIII. Praznovanje je bilo sprejeto z velikim navdušenjem. Kaka dva milijona romarjev je prišlo v Rim. Veliki pesnik Dante, ki je bil tudi sam med njimi, je to popisal v svoji pesnitvi Divina Comedia.

Bonifacij VIII. je odločil, naj se podobno sveto leto praznuje v začetku vsakega stoletja. Klement VI. je skrajšal to dobo na vsakih 50 let, Sikst IV. pa na vsakih 25 let.

Pačez Klement VI. je bil v Avignonu na Francoskem, ko so obhajali sveto leto 1350, in ni šel v Rim. Prihajale so prav tako številne množice romarjev, kakor prej. Med njimi je bila tudi sv. Brigite švedska in njena hči sv. Katarina.

Tretje sveto leto je zapovedal praznovati papež Urban VI. v 1390, ko se je začel "zahodni razkol". Namen je bil, okrepiti enotnost Cerkve. Ali ta papež je umrl, predno je prišlo do omenjenega praznovanja, ki mu je predsedoval Bonifacij IX. kakor tudi naslednjemu v 1400.

Peti jubilej je proglasil Martin V. v znak praznovanja, da je prišlo do enotnosti v disciplini katoliške cerkve po zapadnem razkolu. Obred odpiranja in zapiranja svetih vrat je začel Aleksander VI. v osmem svetem letu, 1500. Praznovanje devetega svetega leta 1525 pod Klementom VII. je bilo do gotove meje skaženo zaradi Reformacije.

To praznovanje se je nadaljevalo v naslednjih stoletjih, vendar leta 1850 se ni obhajalo po naročilu Pija IX. zaradi političnih razmer v Italiji. Razglasil pa je tozadevne odpustke za 1875 za one v Rimu in drugod, ki so opravili predpisana duhovna dela. Leon XIII., četudi je bil 90 let star, je sam predsedoval svetemu letu 1900.

Pij XI. je razglasil sveto leto 1925, pa še dve nadaljni sveti leti, to je v 1929, za 50 letnico svojega mašništva, zadnje pa od 2. aprila 1933 do 1934 in pozneje podaljšano do 2. aprila 1935, v spomin 19. stoletnice trpljenja, smrti in vstajenja Zveličarjevega.

KOLUMBOVI VITEZI

ROCHESTER, USA. — Več kot 4500 oseb prejema zdaj poduk v krščanskem nauku zaradi verskih oglasov organizacije Kolumbovih viteзов v raznih svetnih publikacijah. To je prišlo n adan na letnem zbrovanju organizacijskih koncilov v državi New York, kjer je bila med drugim tudi odobrena resolucija, naj se vlada Zed. držav neustrašeno potegne, da bo nadškof Alojzij Stepinac prišel spet na prosto. Nadalje so odobrili resolucijo, naj se uveljavi postava, ki bo dovoljevala, da pride sem vsako leto po 100.000 beguncev. Na konvenciji sta bila tudi dva škofa.

BIRMAL 1.090 SPREOBURNJENIH SEATTLE. — Mons. Thomas A. Connolly, pomožni škof v Seattlu, je pred kratkim v teku 10 dni birmoval nad 10.000 odraslih spreobrnjenec po svoji škofiji, med njimi 57 deklic iz Evfracijine šole, Hiša dobrega Pastirja, Seattle.

NOVI KITAJSKI MAŠNIKI

SHANGHAJ. — Kardinal Francis Spellman, newyorški nadškof, je na svojem potovanju po Orientu posvetil 13 mladih kitajskih bogoslovcev v mašnike, vpričo cele vrste misijonarjev raznih narodnosti in zbranih 3.000 kitajskih katolikov. Med novo posvečenimi je 7 kitajskih jezuitov in šest svetnih duhovnikov za nadškofiji Shanghai in Nanking. Novo posvečeni jezuiti pa so iz škofij Siensien in Kinghsien v provinci Hopei, kjer so si rdeči prizadevali združiti Cerkev.

POTOVANJE PO JUGOSLAVIJI

Piše am. novinar LARRY RUE iz pota na podonavsko konferenco. Podamo le odlomek.

V Jugoslaviji sta dve različni ceni za blago. Ena je za blago, ki ga kupiš s kuponi, druga, če kupuješ enako blago brez kupona. Cena za blago brez kuponov je kake trikrat višja kot ona za blago, ki ga dobiš na kupon. Navadna koteninasta srajca stane s kuponi 250 dinarjev, brez kuponov pa 700 dinarjev. Čevlji pridejo s kuponi na 250 dinarjev, brez kuponov pa stanejo tri do šestkrat toliko. Male stvari, ki jih tu v Ameriki kupujemo v 5 in 10 centnih trgovinah, stanejo 1 do 2 dolarja.

Te cene očitno vplivajo na zunanost prebivalstva. Nemci in Avstrijci so v primeri z Jugoslavo mnogo bolje oblečeni. Edino zasebno podjetje, ki sem ga videl v Jugoslaviji, so bil shoeshine možje in mladeniči po ulicah in poedinci, ki so na ulicah postavili tehtnice za tehtanje ljudi in pobirali za to malo nagrado.

Nekateri delavci, ki sem z njimi govoril, so izražali nezadovoljstvo nad posebnim položajem, ki ga uživa vojska in oficirji. "To so edini ljudje, ki dobe vse", so govorili pri mnogih razgovorih. Železničar mi je pripovedoval, da že teden dni ni jedel mesa in da mora živeti večinoma ob samih juhah, koruzi in zelenjavi.

V tistem trenutku, ko človek zopet pride preko meje iz Jugoslavije v Avstrijo ali celo potem, ko pride v Nemčijo, lahko kupi sadje na prostih stojnicah na ulici in trgu. Kaj takega ni v Jugoslaviji, čeprav jih je bilo pred vojno vse polno. Sedaj more trgovati s sadjem samo generalno kolektivno državno podjetje.

Železniški inženjir se je pritoževal proti težkemu delu, ki ga opravljajo žene: "Poznam ženo, ki je kurjač na lokomotivi na progah Belgrad—Ljubljana."

MATAJEV MATIJA

KOBACAJKA IN ZIDANA RUTA

"Dober dan, Mica!" jo je pozdravljala berač prav prijazno. "On, prevec si pridna, zmeraj delaš, kakor tam čeeelica! Kako lepo perilo imaš! Lej, Mica, Matajev Matije ti je prinesel nekaj prav tepega iz Ljubljane, da bi popravil, kar sta zagrešila on in pa njegova Dimka. No, Matija, zdaj govori pa ti!"

Zenica je izprva grdo gledala Matija, po Andraževih medenih besedah pa se ji je začel jasniati mračni obraz.

"Ljuba Mica!" je izpregovoril Matija. "Lepo te prosim, nikar mi ne zameri, če sem te kdaj žalil. Tukaj ti prinašam odpustkov in zidano ruto."

"Oh, saj ni bilo treba!" se je že smehljala vdova in milostno sprejela darove iz Matajevih rok. "Saj je že zdavnaj vse pozabljeno! No, zahvaljujem te prav lepo, Matija! Ali nočeta malo v hišo? Prav dober jabolčnik imam doma."

Sli so skozi v ežo v prijetno hladno sobo. Mica je hitro pognila mizo s snežnobelim prtom, prinesla gostoma jabolčnika in jima narezala kruha in krače. Andraž je takoj izpraznil kozarec na njeno zdravje in si jel streči z okusnim mesom.

"Bog vama blagoslovi!" je dejala vdova. "Potrpita malo, vrnem se takoj!"

"Poglej no, Matija, kako je tukaj vse čedno!" je začel Andraž tiho, ko je odšla. "Če bi bil jaz na tvojem mestu, bi vzel le Mico Kobacajko! Poslušaj, Matija! Ali nima Mica največje bajte na Telebanovem? Ali nima dosti polja in gozda, pa nobenih otrok? Ali ni pridna gospodinja? Kje dobiš zdaj še tako kračo? In kuhati ti zna! Dvoje krav ima, pa troje ščetincev in Bog ve koliko kokoši! Jajca spečava skoraj vsak drugi teden v Zaplano. Mica ima denar, Matija! In ali ni še zmeraj urna ko srna? Mlinarjeva Anka vzame Pavleta, ti pa vzemi Mico in pokaži Anki, da se ne maraš kisati zavoljo nje. Mladih deklet zvestoba je redka kakor zelenega backa senca. Oprimi se starejše! Mar misliš ostati večni fant? Oj, bodi pameten, zmeni se z Mico! Nikoli ti ne bo žal, dobro se boš imel vse žive dni! No, kaj praviš, Matija?"

"He he!"

"Le glej, da te ne prehiti spet kdo drug!! Govoril bom zate z vdovo. Toda — časi so slabi. Meni daš deset goldinarjev na dan poroke. Kaj?"

"Čakaj no, da se mi ugrije misel!"

Hudopisk je naglo izpil še kozarec jabolčnika in šel na vrt k vdovi.

"Lepo imaš urejeno vse skupaj, Mica!" ji je govoril sladko. "Samo nekaj ni prav. Moža nimaš nobenega!"

"Kaj hočemo, je že tako volja božja", je vzdihnila Kobacajka.

"Vidiš, Mica, jaz pa poznam nekoga, ki bi bil zate!"

"I — kdo neki?" je vprašala mirno, dasi jo je razburjala huda radovednost.

"Kdo? Matajev Matija! Poslušaj me,

na. Naš premog je rujav in treba je hudo delati, da se zdržuje potrebna vročina. Ona mora z lopato premetati v treh urah pet ton premoga." Neki partizan, ki je po videzu bil zelo v milosti, mi je zatrjeval, da so delavci sedaj mnogo na slabšem nego so bili pred vojno. Seveda je to pripisoval razmeram, ki jih je pustila vojna. Vendar ta razlaga ni verjetna, če upoštevamo, da je Jugoslavija dobila od UNRRE več kot kaka druga država. Dobila je za 400.000.000 dolarjev blaga po cenah na debelo v Ameriki, traktorje in poljedelske stroje.

"No, le počakajte, vse vam povem po Mica! Matajev Matija je korenjak, da malo takih! In dobra duša je, mehka duša, rad se da voditi; pregovoriš ga, kakor nočeš. Mica! Mož je le mož! Mica, pamet! Ali nočeš do bridke smrti dolgočas prodajati sama na svojem domu? Kaj meni, Mica?"

"Jej, Matija — to ni kar tako, stvar je treba dobro premisliti dvakrat in trikrat!"

"Tako. No, le premišluj, le, Mica! Tudi Matija premišljuje! Kadar se navencata premišljevat, se pa vzemita! Toda, Mica, draginja je huda. Deset goldinarjev mi daš po poroki, kajne?"

"Bomo videli, če bo res kaj", je odgovorila vdova jako hladno.

Andraž je nejevoljno zmajal z glavo in se vrnil k Mataju. Kmalu za njim je prišla tudi Mica, nekoliko preoblečena: v lepi kočmajki, z novim predpasnikom, v škripavih čevljih. Sedla je konec mize. Matija je pripovedoval o svojem potovanju, Andraž pa je modro molčal in pridno pil.

"Ljubi Matija, vsi sosedje so hudi nate, da si šel v Ljubljano", je rekla Mica, ko sta se poslavljala pozno popoldne. "Zapomni si, da bom na videz morala govoriti tudi jaz zoper tebe! Nihče ne sme v edeti, da vlečen s tabo. Nič se ne boj, vse hočem zaobrniti tako, da te ne bo bolelo preveč! Z Bogom!"

"Z Bogom, Mica!" se je smehljajal berač. "Pa hvala za malico! Le srečno — premišluj!"

Šla sta zopet zadaž skozi vrt. Potem pa je silil Hudopisk z Matajem naravnost skozi vas, da so ju morali Telebanovci videti.

MATIJA PRED SODIŠČEM

"Oha!" so jeli kričati in vreli z vseh koncev in krajev skupaj, ko so zagledali Mataja. "Garjeva ovca gre in dva klobuka ima na glavi! — Le hitro z nami p od lipo, da se boš zagovarjal za svoje grehe!"

"Zakaj ne", se je odzval telebanovski Odisej dobrodušno. "Moja vest mi ne očita prav nič slabega!"

Gnali so ga z velikim hropom in vriščem pod drevo na zatožno klop. Ko so prihromotali tudi najstarejši zapečkarji, je Mica Kobacajka, še vedno v kočmajki, toda že v copatah, tiho in slovesno zlezla na klop zraven obtoženca, si obliznila tanke ustne in pričela obravnavo.

"Matajev Matija, kod si se potikal od četrtega do sobote, do danes?" je vprašala svečano.

"V Ljubljani sem bil", je odgovoril Mataj, malo poparjen, ko je opazil preteče poglede in žugajoče pesti zbrane množice.

"Človek božji, kaj si pa vendar mislil, da si storil kaj takega!" se je otresla nanj. "Zakaj nisi nikogar nič vprašal, zakaj si delal kar po svoji neumni pameti? Ali nisi vedel, da do zdaj še ni bilo nobenega Telebanovca tam?"

"O pač!" je ugovarjal Mataj. "Moja sestra Špela!"

Mica Kobacajka je osupnila, toda le pa trenutek.

"Špela ne šteje nič. Špela se je pogospodila, ne poznamo je več, Špela ni več naša, kajne, prijatelji in prijateljice?"

"Tako je!" so pritrjevali poslušalci. "Matija, Matija!" ga je karala Mica. "Grdo je, da si se odthotapil tako potuhnjeno! Tiščal si v ris, potem pa v veliko mesto med izkušnjave. Velika je bila nevarnost, da se tam izpridiš in potem pohujšaš tudi nas in naše nedolžne otroke! Zdad se pa zagovarjal in povej odkritosrčno, kaj si uganjal v Ljubljani!"

MISIJON V CIUADELI 20., 26. in 30. okt. se je kar lepo obnesel. Govore je imel g. Hladnik. Prvi večer je bila udeležba skromna, pozneje je bilo pa kar lepo in posebno zadnji večer, ko je tudi župnik P. Elizalde pozdravil Slovence in mu je bila na željo zapeta tudi pesem. Dal je Slovencem na razpolago vse prostore in igre, katere ima župnija za socialne akte.

NA ČAKARITI 1. nov. je bila udeležba zelo velika. Č. g. Ravnikar je imel ganljiv nagovor, poln tolažbe, a tudi vzpodbude za borbo proti hudobiji in za rešitev duše ter za krščansko pomoč našim rajnim. Mesto narodnih žalostink je tercet zapel psalme in libero.

AKADEMIJA KRISTUSA KRALJA je zbrala toliko naroda, da je bila dvorana kar tesna. Lepi program je občinstvo zelo zadovoljilo.

IZŠLA JE NOVA ŠTEVILKA "KATOLIŠKIH MISIJONOV", ki bo zanimala posebno tudi Prekmurce, ker prinaša zanimive podatke o Mons. Kerecu, ki je letos praznoval srebrnomašniški jubilej.

PREKMUREC — ŠKOF. Za pomožnega škofa v Pečuhu je bil imenovan dr. FRANC ROGAČ, doma iz Prekmurja.

BILJE PRI GORICI. Bili smo precej časa brez dušnega pastirja, sedaj je pa prišel k nam č. g. Franjo Godnič, doma iz Komna in upravlja sedaj tudi Renče, kjer je umrl č. g. Pipan.

GORICA. Volitve 31. okt. so dale take rezultate: Krščanski demokrati 10.235, italijanski komunisti 115, socialisti 2305, slovenska demokratska fronta 1532. V Trzinu so imeli demokristjani s socialisti 6375, komunisti pa 3690 glasov.

pravici", je dejal Matija in odložil dežnik pa košaro na klop.

"Tiho, otroci!" je Mica posvarila nemirno mladino. "Poslušajmo Matija!"

"V Ljubljani je vse polno žudežev!" je začel Mataj in sukal svojo palico v roki. "In čudni ljudje so Ljubljančani. Ne bodite zato sitni, če vam povem kaj takega, kar se vam skoraj ne bo zdelo verjetno. — Komaj sem prišel v mesto, precej sem videl rdeče in rumeno pisan voz, ki leti brez konj ali volov ali druge priprave kar sam po cesti."

"Kaj malo?" se je porogljivo zakrohotala Mica in vsi drugi za njo. "Lejte no, takoj začetkoma se je zlagal tako debelo, da se ni mogel bolj."

"Matija, slabo si začel, slabo!" ga je svaril Čenčanov Janez. "Kaj boš govoril tako onegavo? Še tepen boš, primarraha, boš pa videl!"

"Prav nič se ne lažem", je zagotavljajl Mataj. "Kar sem vam povedal in kar še bom, vse je živa resnica! Videl sem tudi dosti Ljubljančanov, ki jahajo na kolesih. Gledal sem jih tako debelo, kakor zdajle vi mene. Pk — pk — pk dela kolo in leti, da je kaj!"

"Ali ste slišali, kaj veriži?" je zagodla Mica. "Kar je preveč, je preveč! Matajev Matija kvasi take, da bi se morali valjati od smeha, če ne b bilo vse skupaj tako žalostno. Le nič mu ne verjemite!"

"Saj mu ne!" so kričali Telebanovci. "Nismo tako neumni!"

"Verjemite mi ali ne verjemite, res je pa le!" je trdil Mataj, vzdignil palico in jo zasadi v tla. "Le poslušajte! Špelin mož mi je pokazal čudno omarico in rene; z njimi se lahko pogovarja z drugim človekom, ki je v Ljubljani ali v Trstu ali celo na Dunaju. Ko mu nisem hotel verjeti tega, je pozvonil, govoril v omarico, poklical prijatelja in dal tudi meni reno k ušesu. In zdaj sem slišal čisto natanko, kako sta se pogovarjala in posvetovala, kam pojdeteta v nedeljo." (Nadaljevanje)

21. nov. ob 15.30 SHOD V NOVI POMPEJI —

Prinesite s seboj pesmarice!

JANKO ARNŠEK

krojaki mojster

ARROYO TORO, TIGRE, B3. Aires

izdeluje moške in ženske obleke po evropskih in ameriških modelih. Na pismeno zahtevo pride na dom, ali na letališče; vsako nedeljo je pa po maši na Víctor Martínez 50.

En memoria de

Rosa Benvenuto de Fratantoni

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

RECREO "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Pocení.

Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—, otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

NAČRTE ZA STAVBO IN FIRMO

VITO GABRIJELČIČ

TEHNIČNI KONSTRUKTOR

— OBRAS y CLOACAS —

Baigorria 4825

T. A. 50 - 3985

Stavbe - načrti - proračuni - firma

v
France Klajnsek

je preselil pisarno in sedaj uraduje v ponedeljek, sredo in petek od 16 do 19 ure v

*

Asunción 4602 — T. E. 50-0277

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI

Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.

CHARCAS 769 — BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

"DUHOVNO
v
ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO JAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 806

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

Advokat

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot: zapuščine, odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 N° 8 3 - La Plata

T. E. 38-2253

Tel. Paz 2664

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne inštalacije izvršuje

LUIS DANEU

PERU 832 T. A. 34 - 3105

Talleres Gráficos "Córdoba"
Gutenberg 3360 - 3-XI-1948